HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. I. — Číslo 2. | Sobota (Saturday) 10. LEDNA 1976 | Cena 25 centů

Na den 5. ledna připadl v americkém církevním kalendáři nový svátek Bl. Jana Nepomuka Neumana, kněze z řádu redemptoristů, čtvrtého biskupa ve Filadelfii. Mějme k němu oddanou důvěru v našich celonárodních i soukromých potřebách, protože má k naší rodné zemi zvláštní vztah. Je totiž i jeho rodnou zemí. Narodil se v Prachaticích v Již. Čechách 28. března 1811. Ke křtu jej nesla ještě týž den žena tehdejšího prachatického starosty, paní Mačková. — Gymnasium vystudoval u Piaristů v Českých Budějovicích, bohosloví v Praze. V roce 1836 se vydal jako jáhen na cestu do Ameriky, kde chtěl být misionářem. Ovládal osm řečí. Od své české matky Anežky Lepišové se naučil dokonale česky. — Kněžské svěcení mu udělil v New-Yorku biskup Jan Du Bois a hned jej ustanovil farářem pro německé přistěhovalce v Niagara Falls. Roku 1841 vstoupil do kongregace redemptoristů a 28. března r. 1852 se stal biskupem. Bylo mu tehdy 41 let. Za osm roků na to, dne 5. ledna 1860 zemřel ve Filadelfii na ulici při návratu od nemocného.

Civilisace lásky zvítězí nad úzkostí nemilosrdných sociálních bojů.

Papež Pavel VI. má důvěru v dnešní mladou generaci.

VATIKÁN. — Zatím co mnozí naši dospělí současníci se hrozí nad prázdnotou, která existuje v myslích naší mladé generace, a nad jejím totálním odcizením se tradiční mravnosti a náboženským hodnotám (často slyšíme vyslovovat názor, že na západě příští generace nebude křesťanská), papež Pavel k údivu mnohých se ve svém vánočním poselství rozhodně postavil na stranu dnešní mládeže, vynesl její upřímnost a idealismus, vinu na jejich nedostatcích přičtl materialismu a hedonismu dospělých generací a s optimismem vyslovil naději, že dnešní mladí lidé se vrátí ke Kristovu poselství mravní obrody. Zde jsou jeho hlavní slova o této věci: "Ještě přistupuje nový faktor, který se v tomto roce milosti zdá být opravdu autentickým a útěšným: někdo naslouchá hlásání Blahé zvěsti! Někdo ví, jak přijmout hlásání šťastného poselství a obrody. Kdo jsou tito nepředvídaní a přesto předurčení posluchači tajemného a odhodlaného slova? Nám se zdá, že to je mládež. Jste to vy, mladí lidé, v jejichž generaci je téměř se subversivním zápalem zbavována své masky povrchní, při nejmenším nedostatečná moudrost generací, které před vámi předcházely, generací, které vás nakazily pošetilostí zápasu o moc, materialismu jakožto jediné spravedlnosti, rozkoše jako zmateného postoje vůči vyšším povinnostem a údělům života. Mladí lidé, prázdnota vás zpustošila a vnitřní mocná touha vás téměř nepozorovatelně předvedla zpět do sféry výzvy, kterou nemužete odmítnout: 'Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi břemenem, a já vás občerstvím' (Mt 11,28). Dnešní drama spočívá v tom, zda moderní generace, která ukázala, že pochopila možnost i štěstí setkání s Kristem, odpoví kladně či záporně na Kristovu výzvu. Kristus také mluví z jeslí způsobem, který je neklamný, pronikavý a přitažlivý: 'Požehnaní jsou ti, kteří slyší slovo Boží a je zachovávají.' Nechť Bůh udělí dnešním mladým lidem i nám všem, synové a dcery církve i občané světa, aby ovocem svatého roku bylo přijetí slova, které je výrazem 'požehnaných vánoc' bez konce." — Předtím přes půlnoční mši sv. Svatý Otec zavřel velkou bronzovou bránu baziliky sv. Petra na znamení skončení sv. roku 1975. Přitom pronesl tato prorocká slova: "Civilisace lásky zvítězí nad úzkostí nemilosrdných sociálních bojů a poskytne světu vytouženou přeměnu lidstva, které se nakonec stane křesťanským." Na svatý rok přišlo do Říma celkem osm milionů poutníků, tedy mnohem více, než se očekávalo. Příští svatý rok se bude slavit v roce 2,000. Při půlnoční mši Svatého Otce 200 kněží rozdílelo svaté přijímání.

Zemřel Čuenlaj

Peking. — Čuenlaj, premiér Lidové republiky Číny od roku 1949 a hlavní strůjce politiky falešné "oblevy" se Spojenými státy, zemřel ve čtvrtek 8. ledna v Pekingu na rakovinu ve věku 78 let. Pozůstalí čínští komunističtí mocipáni nazvali Čuenlaje "velkým bojovníkem čínského lidu" a jeho smrt "obrovskou ztrátou". Čuenlaj však byl ve skutečnosti, stejně jako předseda Mao, největším katem čínského lidu; kromě toho, že jej uvrhl do hrozného komunistického otroctví, podle odborných odhadů činští komunističtí vládci v prvních 25 letech své krutovlády popravili na 50 milionů Číňanů, protivníků jejich režimu.

Čuenlaj se po své smrti odebral přímou cestou do komunistické Valhally, kde na něj už čekali jeho bývalí soudruzi Lenin, Stalin, Kruščev, Gottwald a jiní. Jeho národní pohřeb se bude pořádat v Pekingu ve čtvrtek 15. ledna. Je možno předpokládat, že jeho rakev bude umístěna v čestném mausoleu, kde později bude odpočívat také předseda Mao, jako vrchní představený.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

NAŠE ROZHAZOVAČNÁ VLÁDA

Vloni měl federální rozpočet schodek asi 50 bilionů dolarů; letos jeho schodek přesáhne 70 bilionů dolarů. Schodek z posledních dvou let tedy přesahuje výši celého federálního rozpočtu před 11 roky. Na konci tohoto finančního roku celkový národní dluh naší federální vlády dosáhne výše 600 bilionu dolarů. Celých 36 procent tohoto dluhu se udělalo v posledních šesti letech.

Tato fakta jsou otřesná pro každého Američana, který z případu města New Yorku si dnes poněkud více uvědomuje závažnost ničím nekontrolovaného schodkového utrácení. Čas od času jsme poukazovali na to, že každý sud by měl mít nějaké dno. Tak také musí existovat omezení pro tištění nových peněz, štědře povolované Kongresem Spojených států. Varovali jsme před tím, že co se dnes děje v New Yorku a v některých státech, se nakonec může přihodit i federální vládě. Dnes se domníváme, že jsou podnikány vzdálené přípravy pro zrušení našeho národního dluhu.

Změna zákona, která nevěstí nic dobrého.

Návrh na změnu našich zemských zákonů o vyhlášení úpadku by umožnil městu New Yorku vyhnout se své povinnosti splácení bondů a přitom užívat svých příjmů k placení svých běžných výdajů. Jinými slovy, dluh by byl prostě založen dozadu v ekonomické přihrádce, a pouze kdyby někdy město nahromadilo dostatek přebytků, pak by bondy opět mohly být spláceny. Důležitá v celém tomto návrhu je ta skutečnost, že může-li si město počínat tímto způsobem, také federální vláda může pod stejným zákonem opomenout splácení svých dluhů. Proč by nemohla?

Senátor Harry Byrd, Jr., z Virginie nedávno řekl toto: "Kdyby federální vláda přišla New Yorku na pomoc, byla by to všude v naší zemi výzva k politikům, aby ustupovali před každým požadavkem kterékoliv nátlakové skupiny, protože by věděli, že kdyby některé město nebo některý stát nebyly schopny tyto požadavky financovat, federální vláda by jim přišla na pomoc. Město New York žilo nad své prostředky; jeho správa byla průměrně čtyřikrát dražší než je správa jiných amerických velkoměst."

Navrhuje se, aby američtí poplatníci zajistili majitelům bondů města New Yorku vysoký úrok, který doufali obdržet.

(Pokračování na str. 2.)

ENGLISH SECTION INSIDE

Njd. Otec biskup Jan L. MOŘKOVSKÝ z texaské diecése Galveston-Houston je dnes jediným členem americké katolické hierarchie, který chápe naše potřeby, cítí s námi, háji naše práva a spravedlivé požadavky. Protože považuje udržení našeho českého katolického tisku v Americe za velmi důležité — jak pro rodilé Čechoameričany tak pro naše mladší generace — posílá všem našim čtenářům ještě i do druhého čísla HLASU NÁRODA tento dopis: (viz též 1. č. H.N. ze 3. 1. 76, str. 1.)

MILÍ PŘÁTELÉ

Houston, Texas, 3. ledna 1976.

Dnes jsme my věřící Čechové v Americe svědky jakéhosi přechodného jevu společenského, který je pro nás všechny velice důležitý. S těžkým srdcem svatoprokopští Otcové benediktini po více než 80 letech tiskové činnosti pro náš lid odložili pochodeň uvědomělosti česko-americko-katolické. Té pochodně se však ochotně chopili opět benediktini z mladší generace, kteří se narodili ve svobodném Československu, aby se zde mohlo dále pokračovat na tomto důležitém kulturním poli česko-amerického tisku. Děje se tak pod záštitou chicagského "VELEHRADU" česko-amerického kulturního střediska časopisem "HLAS NÁRODA", aby se takto zachovala památka dvou zasloužilých českoamerických novinových velikánů: Saintlouiského HLASU a chicagského NÁRODA.

Příval českomoravských přistěhovalců do U.S.A. se udál hlavně v letech mezi válkami — Občanskou a První světovou. Asi tak před šedesáti lety — a hlavně po vzniku svobodného společného státu Čechů a Slováků, Masarykova a Štefánikova Československa — proud přistěhovalců ze staré vlasti do Ameriky se zastavil. Nový četný příchod našinců ze staré vlasti se udál zase v posledních 25 letech, když ve staré vlasti zanikla svoboda. Je tedy dnes možno mezi námi Čechoameričany rozpoznat zřejmé rozhraní v čase i v myšlení mezi "staro-" a "novousedlíky". Je nutno si toho být vědomi: jsme jeden a týž strom národa, ale se staršími a novými větvemi; jsme jedno těleso, ale s určitým generačním rozdílem. Všimněme si aspoň jednoho 'rozdílu", který je sice jen vnější, ale který má největší vliv na dnešní "předávání pochodně". Mezi námi starousedlíky, mnohdy už Američany po několik pokolení, je málo známá, či vůbec cizí spisovná řeč našich předků. Hlavně tu také chybí znalost naší českomoravské a slovenské minulosti, abychom dobře věděli, proč nás naši pracovití rodičové vedli k víře, k úctě našich národních patronů, a abychom si uvědomili, proč můžeme a máme být hrdi na naše národní křesťanské tradice.

Proto je nyní na bratřích a sestrách nově do Ameriky přijetých, aby se ujali nutné práce na záchranu českého katolického tisku jako zdroje, jímž je obohacen jak jejich život vlastní, tak i náš, rodilých Čechoameričanů a celé americké společnosti vůbec.

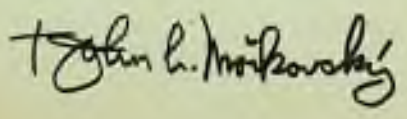
Bohu díky, že tedy na tomto časovém rozhraní v našem životě česko-katolicko-americkém nejsme svědky pouze událostí smutné a negativní — zániku našeho českého katolického tisku —, ale že v téže době, kdy skončila jedna etapa, ochotná obětavost a talenty nových našich lidí nám slibují další kulturní činnost k obohacení našeho zdejšího národního i soukromého života.

Rozpoznejme v tom zavčas dary, které nám posílá Bůh a naši nebeští ochránci. Nedopusťme, aby nám byly pro naši liknavost odebrány!

Nové českokatolické noviny v naší svobodné zemi se vzpomínkou na vlast našich předků, kde svobodně psát nelze, jsou velikým přínosem pro nás všechny. Je to navíc zvlášť příhodné v tomto novém roce 1976, kdy oslavujeme naše druhé století americké nezávislosti.

Redigovat a vydávat v jinojazyčné zemi — tedy i v Americe — český katolický tisk, to vyžaduje oddanost a obětavost. Ty nechyběly nikdy v minulosti Otcům benediktinům v Lisle, ani těm generacím věrných čtenářů, kteří tak dlouho udrželi zde náš česko-katolický tisk. Dej Bůh, aby též nikdy nechyběly těm, kdo dnes pochodeň našeho tiskového apoštolátu přebírají, ani aby neochabla věrnost naší čtenářské obce, ale naopak, aby rozšířila své řady o tisíce nových zájemců.

Bůh žehnej všem podnikatelům tohoto nového našeho "HLASU NÁRODA" a všem, kdo toto důležité dílo pro nás všechny budou podporovat.

SLOUPEK INFORMACÍ

NA OKRAJ HOSPODÁRSKÉ SITUACE SOVĚTSKÉHO SVAZU

Od začátku potíží, které západní ekonomii přineslo někdy před dvěma roky drastické zvýšení cen hrubého oleje — se sdělovací prostředky sovětského světa a všech jeho předměstí předháněly ve škodolibých komentářích. Naváděli je k nim jejich političtí dirigenti, kteří zase jednou "odhalili — (tak hovoří) — "hlubokou krizi kapitalismu" a přitom ve své krátkozrakosti přehlédli, že do jámy, kterou pomáhali vykopat, mohou spadnout i oni sami. A tak se také stalo, že samozřejmě došlo i na posměváčky. Jejich řeč najednou zvážněla, neboť jsou si vědomi, že z hospodářských mraků, které se stahují nad jejich říší, budou zanedlouho létat blesky ohrožující nejednu politickou kariéru. Tak tomu totiž u nich chodí. —

Již několik měsíců není po světě tajemstvím, že Sovětům znovu zas nevyšly plány zvládnout přírodu tím, že půdě uloží urodit tolik a tolik a ještě něco navíc. Informace z průběhu nedávných jednání nejvyšších orgánů SSSR — ústředního výboru komunistické strany Sovětského svazu a parlamentu, "Nejvyššího Sovětu" — daly všem dohadům konkrétní podobu. Mnohé napověděla zpráva předsedy Státního plánovacího výboru Nikolaje Bajbakov-a, nejvíce však prozradil projev Grigorije I. Vaščenka, který se možná proti své vůli "ufekl" ujištěním, že "výnosy letošních žní překročily o osm procent výsledky dosažené v osmé pětiletce". Pak již stačilo jen trošku počítat a došlo se k tomu, že Sověty sklidily loni jen 138 milionů tun obilí — proti plánovaným skoro 216 milionům tun. Byla to nejhorší sklizeň od roku 1965.

Dostačující úroda přírodních darů je důležitá pro každý stát. Dá se však říci, že sovětští vůdcové si sami význam žní národa ještě zvýšili, neboť započítávají jejich výsledky do potřebného politického kapitálu. Přes půl století již ukrajují z potřeb občanů, které nám tady například jsou běžné — aby ucpávali díry po nepovedených "reformách" třeba zrovna v zemědělství, poničeném už od časů Stalinových krutě důslednou kolektivizací a zestátňováním půdy. A aby měli prostředky na průkazy ideologické nadřazenosti v podobě "sputniků", mocných zbraní a revolučních zvratů v různých dílech světa. Sovětský poddaný musí tedy dostat aspoň pořádný krajíc chleba. To platilo na Rusi již za dob carů.

Sdostatek obilí je pro SSSR politickou záležitostí i pokud jde o zahraničí. Nám je nejbližší československý příklad. Vzpomeňme si, jakou klíčovou roli hrály v propagandě komunistů sovětské dodávky chlebovin po tragicky suchém létě roku 1947, které byly našim lidem prezentovány co by "pomoc v poslední chvíli"; nabídky Kanady a Spojených států otevřít sýpky pro Československo byly tehdy záměrně zamítnuty. Dodáním obilí se Sověti *několikrát představili jako zachránci* i věčně hladové Indii.

V roce 1975 došlo v obou směrech, v domácím i zahraničně obchodním ke zvratu. Dlouhé roky se mohlo sovětským občanům zamlčovat, že plány jejich vlády nevycházejí a s různými pravdami se zacházelo jako s posledními služkami. Dnes se však mimo jiné zásluhou zahraničních rozhlasových stanic dovídají, co se děje doopravdy. Cenzoři veřejného mínění jistě nechtěli — museli však přiznat, že Sovětský svaz se octl v úzkých. Pochopitelně se informace přičesávají tak, aby vina byla zatím mimo organizační neschopnost vlastních vůdců. Četl jsem například loni v pražských "Zemědělských novinách" ze 7. října: "V převážné části Sovětského svazu, zejména jeho západní části, kde jsou takové obilní komory jako je Ukrajina, Moldavie, Povolží, Kubáň a pod. . . si letos sucho zařádilo mimořádně krutě. Proto Sovětský svaz neváhal a nakoupil pšenici i jiné obilí, zejména ve Spojených státech, Kanadě a Austrálii."

Rus, Ukrajinec a i Sibiřan dávno již věděli, na čem jsou. Na trhu bylo najednou hodně masa, protože se vybíjel dobytek, pro který nebylo krmivo. A ví také, že pozdě učiněné objednávky nemohou dojít včas. Na obzoru je nouze, neboť nedostatky v zásobování potravinami budou mít navíc svůj přirozený odraz na výkonnost průmyslové výroby.

Zmíněný již "továryš" Bajbakov ohlásil v projevu před Nejvyšším Sovětem národům SSSR, že moskevská vláda sníží bojem zahraničního obchodu se satelitními státy z 66 na 57 procent. V praksi to znamená, že je o tato procenta odepisuje, ačkoliv si je svázala doslova "na život a na smrt". Pokud jde o Československo, například, pokrývá Sovětský svaz jeho dovozní potřeby v hrubém oleji na 95 procent, železné rudě na 87 procent, zemním plynu na 100, v oceli na 99 procent. Tyto suroviny — především olej a plyn — půjdou nyní na Západ především — obilní zásobárnou se pro Československo nyní stalo Maďarsko, které mu má dodat skoro půl milionu tun obilí, naslibovaných původně Moskvou. Východní Německo a Polsko jsou v podobné situaci. Šéf polských komunistů Gierek na sjezdu své strany začátkem loňského prosince v přítomnosti Brežněva nijak nezakrýval, že naději na přežití mu nyní poskytuje jen Západ.

Podle Bajbakova, cituji z jeho projevu, je mezi pěti nejdůležitějšími partnery sovětského zahraničního obchodu napříště mimo například Západního Německa a Itálie a Francie i USA. Počkejme si, nakolik představitelé naší vlády této okolnosti využijí, aby prospěli nejen na-

(Pokračování na str. 3.)

Naše rozhazovačná vláda

(Pokračování ze str. 1.)

když si tyto bondy kupovali; tento úrok je prostý daní. Zde musíme připomenout, že městské bondy i výdělky z nich jsou osvobozeny od daní. Jinými slovy, jednotlivec nebo banka či akciová společnost mohou investovat své peníze do městských bondů a přitom neplatí daně z toho, co tím vydělají.

Hlavními majiteli bondů jsou newyorské banky. Úroková míra bondů města New Yorku dosahovala v posledních letech až 11 procent. Tak vysoký úrok, osvobozený od daní, musí být spojen s poměrně velkým rizikem; nyní se toto riziko stalo zjevným. Držitelé bondů obdrželi štědré nezdaněné výdělky, a nyní ještě chtějí, aby jim američtí poplatníci zajistili jejich investice.

Proč je město New York v nesnázích?

Dne 28. října 1975 noviny New York Times přinesly článek, který nám pomůže pochopit, proč město New York je v nesnázích. Nadpis toho článku byl: "Brzy budou otevřeny luxusní obytné domy pro chudé." První odstavec článku pak začínal takto: "Asi za dva měsíce má být v East Harlemu dán do provozu nový bytový projekt pro chudé, zbudovaný s pomocí federální vlády. Tento projekt bude mít luxusní zařízení, jaké dosud nebylo nikdy provedeno v žádném bytovém projektu pro chudé rodiny v celých Spojených státech." Poplatníci celé země budou hradit výdaje na tento projekt. Postavení a zařízení jednoho bytu tam stálo průměrně $68,597. V projektu "Taino Towers" jsou čtyři 35-poschoďové domy. Každý bude mít své ústřední chlazení vzduchu, svůj krytý plovací bazén, svou tělocvičnu, svou přednáškovou síň, svůj biograf a svůj sklenik, na střeše budou prádleny a místa pro hry, zatím co v podzemí bude parkoviště aut s 24-hodinovou obsluhou denně. Město New York se chce tímto způsobem starat o lidi, žijící ze sociální péče (welfare); přitom žádá, aby američtí poplatníci platili ještě větší daně, aby mohly být financovány projekty tohoto druhu.

Kolik amerických rodin, jež platí daně a nyní financují tyto byty v New Yorku pro rodiny, žijící ze sociální péče, si může dovolit žít v bytě, majícím cenu $68.597? Pomáhat potřebným bylo vždycky známkou amerického charakteru, avšak zde se jistě zachází příliš daleko.

Církevní zprávy

PONTEVEDRA, Španělsko. — Vrchní autority Mezinárodní Modré armády Panny Marie Fatimské rozhodly, že zintensivní po celém světě kampaň pro podání petice papeži Pavlu, aby zasvětil Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Podle jednoho fatimského poselství Rusko bude obráceno ke katolické víře, až papež a biskupové celého světa vykonají toto zasvěcení. Už bylo pro tuto petici sebráno na dva miliony podpisů; čeká se, že celkem jich bude sebráno 5 až 10 milionů.

CHICAGO. — Na Štědrý večer 24-letý Curtis Cooper, ozbrojený revolverem, a jeho přítelkyně Jeannette Dallas se na jihozápadě Chicaga přiblížili k řeholnicím Noreen Burns a Romana Nowak, vstupujícím do svého auta, obrali je o jejich peníze a pak jim rozkázali vstoupit do jiného auta. Řeholnice se však daly na útěk, každá jiným směrem. Cooper střelil řeholnici Burns do břicha a oba lupiči pak ujeli autem. Jeden ze svědků si však zaznamenal číslo jeho licenční tabulky a policii se později podařilo oba pachatele zatknout.

LOS ANGELES. — Arcibiskup Robert J. Dwyer vyslovuje *ve svém článku "America Prepares Its Own Demise"* v týdeníku Twin Circle obavu, že Amerika by v tomto roce 200. výročí své existence ve skutečnosti mohla být v předvečer svého definitivního pádu a zániku. Podle filosofů dějin Alberta Greniera a Arnolda Toynbeeho civilizace nebo říše v dějinách zanikly, jakmile jim chyběla vůle k dalšímu životu. Arcibiskup Dwyer se domnívá, že v dnešní Americe je viditelný nedostatek národní vůle žít; toto se například ukázalo při korejské a vietnamské válce. Tento nedostatek vůle žít je následkem mravní dekadence národa, zejména rodinné morálky. Ještě před 40 roky byla Amerika křesťanskou zemí a rodinný život tam byl poměrně zdravý; dnes však je Amerika více pohanskou než byl starý Řím před svým pádem a rodinný život je v ní otřesen až do základů. Doslova říká: "Opuštění mravních zásad je zejména zjevné v oboru rodiny a rodinného života. Když rodina podlehne všeobecné zkáze nebo se stane terčem útoků ve jménu bohatství nebo přepychu či čistě hedonistického sobectví, pak konec je obyčejně nedaleko." Svou úvahu končí těmito slovy: "Stalin prý řekl, že komunismus nebude musit užít síly pro dobytí Ameriky, že Amerika porazí sama sebe a spadne jako zralé jablko do tlamy Velkého medvěda. Možná, že tento prohnaný znalec lidí a národů si ani neuvědomil, že jeho proroctví je správné, a že se splní tak brzo."

Read your
CATHOLIC PRESS
Millions of Catholics in the world today wish they had such freedom!

NEW YORK. — Náboženský život ve válkou postižené Angole pokračuje dále. Ačkoliv portugalští přistěhovalci opustili zemi, misionáři ve velké většině zůstali na svých místech. Následkem bojů a anarchie je však spojení mezi diecézemi, někdy i mezi jednotlivými misiemi nemožné. Ani marxistické hnutí MPLA doposud nepodniklo žádnou ozbrojenou akci proti katolíkům, ba ani proti misionářům; jeho mluvčí však jasně říkají, že prý po skončení koloniálního režimu v Angole nebude místo pro žádné náboženství, ani katolické, ani protestantské či jiné. Dosavadní umírněnost tohoto hnutí vůči náboženství vysvětlují jeho válečné neúspěchy v boji s hnutími FNLA a UNITA. V Angole je z 5.8 milionu obyvatel 46 procent katolíků. V čele šesti z tamních dvanácti diecézí jsou domorodí biskupové. Domorodých kněží tam je 129, seminaristů 140 a domorodých řeholních sester 180.

VATIKÁN. — Podle souhlasných svědectví vatikánských autorit svatý rok 1975 byl z hlediska posílení náboženské horlivosti katolíků velkým úspěchem. Sice není možno měřit stupeň božské milosti ani odhadovat hodnotu modlitby, ani není možno s určitostí říci, kolik srdcí se změnilo a do jaké míry. Jsou však náznaky toho, že Svatý duch svou přítomností působil mezi poutníky, přišlými do Věčného města z blízka i z dáli. V této souvislosti stačí například uvést velkou úctu, kterou projevovali vůči Sv. Otci, kdykoliv se objevil na veřejnosti, jejich zbožné modlitby v basilice sv. Petra, jejich usebranou účast na mších, jejich různé pobožnosti, procesí a noční vigilie na náměstí sv. Petra, jejich zbožné návštěvy římských kostelů, a zejména jejich dlouhé řady před zpovědnicemi. V basilice sv. Petra za dne stále zpovídalo 60 zpovědníků, kteří se střídali vždycky po šesti hodinách služby. Na otázku, do jaké míry bylo splněno duchovní téma sv. roku "obroda a smíření", byla dána tato odpověď: Byl položen dobrý začátek, což je velmi důležité. Nyní ještě bude záležet na tom, jak budou katoličtí křesťané spolupracovat s Boží milostí ve svých každodenních životech.

ST. PAUL, Minn. — Stručné dějiny misií v africké zemi Sudanu podle publikace "Echo from Africa": Už ve 4. století křesťanství proniklo do Nubie, severní části Sudanu, avšak sever byl ve 14. století dobyt Islamem, zatím co jih nadále žil podle tradičních afrických náboženství. Jeden habešský misionář z řádu sv. Vincence založil v roce 1842 v Khartumu misii a v roce 1846 tam založil apoštolský vikariát střední Afriky. V roce 1872 byl tento vikariát svěřen Veronským Otcům. Mahdistická vzpoura v letech 1881-85 zničila tuto misii, která pak byla Veronskými Otci znovu otevřena v roce 1898. V roce 1944 byl vysvěcen první domorodý kněz v jižním Sudanu, dp. Ireneus Dud, který se pak v roce 1955 stal prvním sudanským biskupem a dnes je arcibiskupem v Juba. Za občanské války, která na 17 let proti sobě postavila arabský sever a černošský jih (1955-1972), nastala pro jihosudanskou církev doba utrpení. Sudan obdržel plnou nezávislost v roce 1956. Mohamedánský a arabsky mluvící sever se pokoušel vnutit černošskému jihu, kde bylo půl milionu katolíků, mohamedánské náboženství, arabskou kulturu a arabský jazyk; děti byly nuceny chodit do koranských škol. Jih se proti tomu vzbouřil a tak vznikla dlouhá civilní gueriliová válka, ve které jih byl armádami severu zpustošen, statisíce jeho obyvatel bylo pobito a jiné statisíce uprchly do sousedních zemí Zairu, Ugandy a Středoafrické republiky. V únoru 1964 byli z jihu vypovězeni všichni misionáři — bylo jich celkem 228: Veronští Otcové, Otcové Mill Hill a řeholnice. Na jihu zůstalo s biskupem Dudem pouze 17 domorodých kněží, 16 domorodých řeholních bratří a 19 domorodých řeholních sester. Několik sudanských kněží doprovázelo uprchlíky do sousedních zemí. Když se pak v roce 1969 stal presidentem Nemeiry, snažil se snížit napětí mezi severem a jihem své země. V roce 1972 skončil občanskou válku a udělil jihu jakýsi stupeň samosprávy. Uprchlíkům bylo dovoleno vrátit se zpět. Vláda presidenta Nemeiry sice navázala s Vatikánem normální diplomatické vztahy, avšak nedala dovolení k hromadnému návratu misionářů. Pouze 3 indičtí jezuité a 4 italští Veronští Otcové směli přijet na jih a učit v kněžském semináři v Juba. Dnes je v severním Sudanu z 12 milionů arabského obyvatelstva asi 60,000 katolíků, jimž slouží 56 cizích misionářů a 151 cizích řeholních sester; v jižním Sudanu je z 3.7 milionu obyvatel asi půl milionu katolíků, jimž slouží 80 kněží, kteří kromě právě zmíněných sedmi jsou domácího původu, a 54 řeholních sester, všech kromě tří domácího původu. Jediná možná cesta, jak zvýšit na jihu počet kněží, jsou nová domorodá povolání; tamní biskupové soustřeďují na tento problém své úsilí.

VATIKÁN. — V roce 1973 papež Pavel jmenoval zvláštní tříletý Výbor pro rodinu, jehož úkolem je studovat duchovní, mravní a sociální problémy rodiny z pastoračního hlediska. Nyní tento výbor vydal dvě brožurky — "Manželství — svátost" a "Manželství, svátost ve světle křesťanské víry". Obě podávají z různého hlediska učení církve o svátosti manželství a pojednávají o problémech, jimž musí čelit rodina v dnešní době.

ŘÍM. — Lékařská komise vatikánské Kongregace pro záležitosti svatých rozhodla šesti hlasy proti třem, že uzdravení, k němuž došlo při pobožnosti k blah. Janu Neumannovi, 4. biskupu ve Filadelfii, bylo přirozeně nevysvětlitelné. Tento výbor musí vždycky svědčit, že určité uzdravení nelze přirozeně vysvětlit, a pak teprve kongregace rozhodne, zda toto uzdravení bylo zázračné a zda je nutno je přičítat kandidátu na svatořečení. Dr. Livio Capocaccia, tajemník této komise, navštívil vloni v říjnu Spojené státy, aby studoval lékařské záznamy a interviewoval lékaře, kteří ošetřovali devítiletého Michala Flanagana z Filadelfie, nemocného na rakovinu, který se potom uzdravil. Lékaři ujistili Dra Capocaccia, že dnes chlapec už neukazuje žádné známky nemoci. Flanagan byl přijat do nemocnice Misericordia ve Filadelfii v říjnu 1962; byl léčen na zranění, jež utrpěl při pádu ze schodů. Chlapec byl dvakrát operován k vůli infekci kostí a při druhé operaci bylo zjištěno, že na zraněné noze také onemocněl rakovinou. Tato se záhy rozšířila i do chlapcových plic a do spodní čelisti. Chlapec byl léčen radioaktivním ozařováním i léky, avšak s léčením se záhy musilo přestat, protože se ukazovalo velmi toxickým. Situace chlapce se pak zhoršovala. Rodiče tedy v červenci 1963 přivedli svého nemocného syna do kaple blah. Jana Neumanna ve Filadelfii a tam přiložili ostatky blahoslaveného k churavým částem chlapcova těla. V prosinci 1963 náznaky nemoci zmizely, avšak vatikánská lékařská komise odložila své šetření na pozdější dobu, protože stále byla možnost, že rakovina se u chlapce objeví znovu. — Nyní bylo dobrozdání lékařské komise předáno "advokátu" pro svatořečení blah. Jana Neumanna, zatím co úřední odpůrce jeho svatořečení, zvaný "advokát ďábla", se bude snažit dokázat, že toto uzdravení je možno vysvětlit přirozeně. Kongregace pak bude studovat důkazy obou stran a při schůzi rozhodne, zda zázrak je pravý a zda se udál na přímluvu blah. Jana Neumanna. V kladném případě pak papež může rozhodnout jeho svatořečení, k němuž, jak se čeká, dojde asi v příštím roce.

ST. PAUL, Minn. — Z dopisů misionářů: "Znovu vás prosím o finanční výpomoc, abychom mohli nadále pokračovat v provozu naší pohyblivé říční kliniky. Tato klinika obsluhuje ostrov Bonthe v Sierra Leone a pobřežní pásmo — celkem asi 90 čtverečních mil se 40,000 obyvatel. V Bonthetownu je sice nemocnice, avšak tato je pro většinu ostrovanů nedostupná, protože tam neexistují žádné cesty. Je možno cestovat pouze lodí. Mnozí jsou však tak chudí, že nejsou schopni si zaplatit ani přepravu ani ošetření v nemocnici. Ve 30 vesnicích, kde pracujeme, jsou chatrče postaveny z bláta a z proutí. Voda ve studních je obyčejně znečištěna. Úmrtnost dětí je 55 až 60 procent, zejména následkem tetanu, cholery, malárie, chudokrevnosti a podvýživy. Jenom na pohonné látky pro naši nemocniční loď potřebujeme 400 až 600 dolarů měsíčně; o výlohách za léky ani nemluvím." . . . "V Tamilnadu v Indii trpíme katastrofálním suchem, jaké tu obyvatelé nezažili v posledních 100 letech. Monsunové deště se nedostavily a tak není vody pro rýžové sazenice, které zvadly. Tento rok bude pro nás hrozný. V několika měsících se ceny rýže zčtveronásobily." . . . "Jistě víte z denního tisku, že hospodářská situace v Bangladéši se stále zhoršuje. Inflace je hrozná. K tomu ještě přišly povodně, které způsobily chudému lidu nepopsatelné utrpení. Nikdy předtím jsem neviděl tolik hladu a bídy, avšak jsme bezmocní před rozsahem situace." (Arcibiskup A. Ganguly z Dacca.)

SLOUPEK INFORMACÍ
(Pokračování ze str. 2.)

šim vlastním bilancím, ale i těm národům, které jsou původní vlastí milionů Američanů. —

V opravdové demokracii je nejdůležitějším zákonem ten o volbách. Čteš noviny, sleduješ televizi, znáš poměry ve svém nejbližším okolí a když se ti předloží listina kandidátů na různé úřady, tak bys měl vlastně, občane, vědět, pro co a pro koho se máš rozhodnout. Velká příležitost, velká věc — když si vlastní možnosti změříme v tom dnešním případě se sovětskými. I tam se ovšem důsledky dnešní krize, jejímž prvopočátkem byly krajně nepovedené žně, nějak projeví. Boj se samozřejmě odehrává jen za funkcionářskou oponou. Za jeho nejdůležitější součást můžeme již dnes označit nadcházející sjezd komunistické strany Sovětského svazu, který je naplánován na únor tohoto roku.

Docela jistě padnou nějaké hlavy a není pro nás důležité, jestli zrovna těžce nemocného prý Brežněva, nebot' Kosygin, předseda vlády Sovětského svazu, může být jako ekonom obchodu do politické penze třeba blíž. Nám by mělo nejvíce říci to, že hospodářská situace Sovětského svazu poučuje občany Spojených států, že nejen oni jsou postiženi krizí. A že dané poměry ve světě jsou takové, že dávají možnost prokázat převahu demokracie.

Nic jiného si nemůžeme přát, nic jiného si nepřejeme.

J. Netík

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

NEDĚLE PO 6. LEDNU

SVÁTEK KŘTU PÁNĚ

* * *

MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — při křtu tvého Syna v řece Jordánu — na něj sestoupil Duch svatý, — Tehdy jsi slavnostně prohlásil, — že Kristus je tvůj milovaný Syn, — Dej, at' všichni, které jsi za syny přijal — a dal jim nový život z vody a Ducha svatého, — ustavičně zůstávají ve tvé lásce, — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

* * *

1. ČTENÍ — Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE:

Toto praví Pán:

Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, střežil jsem tě a ustanovil jsem tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepých, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kteří bydlí ve tmách.

* * *

2. ČTENÍ — ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ.

V těch dnech se Petr ujal slova a promluvil: "Teď' opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a koná, co je správné.

Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pán nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny, které opanoval d'ábel, protože Bůh byl s ním."

* * *

EVANGELIUM — PODLE SVATÉHO MATOUŠE:

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se od něho dal pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?"

Ježíš mu odpověděl: "Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všecku spravedlnost." Tu mu již nebránil.

Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A hle, z nebe promluvil hlas: "Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem nalezl zalíbení."

\+ \+ \+

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování)

Tu Achimaas, syn Sadokův, opět řekl Joabovi: "Proč bych nemohl také já běžeti za Chusim?" Joab se ho tázal: "Proč chceš běžeti, synu můj? Nepřineseš dobrého poselství!"

On odvětil: "A co, poběhnu-li přece?" I řekl mu: "Běž!" Běžel tedy Achimaas cestou bližší a tak předběhl Chusiho.

David seděl zatím mezi oběma branami. Strážný pak, který byl na vrchu brány nade zdí, pozdvihnuv oči uzřel člověka, an běží sám. I vzkřikl a oznámil to králi. Král řekl: "Je-li sám jediný, dobré poselství má v ústech." Když on rychle blíž a blíže běžel, uzřel strážný druhého člověka, jak běží, i zvolal shora řka: "Ukazuje se mi druhý člověk, an běží sám."

Král pravil: "I ten je posel dobrý."

Když pravil strážný: "Zdáse mi, že běh prvního je běh Achimaasa, syna Sadokova," řekl král: "Dobrý muž to, a s dobrým poselstvím jde."

Achimaas pak provolával králi: "At' žije král!" A pokloniv se králi, padl před ním tváří k zemi řka: "Požehnán buď Bospodin, Bůh tvůj, že sevřel lidi, kteří pozdvihli rukou svých proti pánu mému, králi." Král se tázal: "Má se blaženě ten jinoch Absalom?" Achimaas řekl: "Pozoroval jsem veliký shon, ó králi, když Joab, tvůj služebník, posílal mne, služebníka tvého. Jiného nevím."

Pojď' sem a stůj tuto" — pravil mu král. Když on přistoupil blíže a stál — ukázal se Chusi. Přišed řekl: "Dobrou novinu nesu, pane můj, králi. Nebo vysvobodil tě dle práva Hospodin dnes z ruky všech, kteří povstali proti tobě."

I tázal se král Chusiho: "Má se blaze jinoch Absalom?" Chusi mu odpověděl: "Staniž se jako tomu jinochovi nepřátelům pána mého, krále, a všem, kdož povstávají proti němu se zlými úmysly!"

Král zarmoutiv se vystoupil do horní jizby a plakal. Cestou mluvil takto: "Synu můj, Absalome, Absalome, synu můj! Kéž bych mohl zemříti místo tebe, Absalome, synu můj, synu můj, Absalome!"

Ctižádost jaká má a jaká nemá býti.

Ctižádost jest přirozeným pudem člověka. Je-li ctižádost držena v příslušných mezích, není ničím špatným naopak jest člověku vzpruhou ku všemu dobrému. K dokonalosti i v ohledu mravním dospívá člověk jenom pod neutuchajícím vlivem a působením zušlechtěné ctižádosti. Svatost duše jest nejkrásnějším ovocem nejušlechtilejší ctižádosti.

Ctižádost může se zvrhnouti v hřích tenkráte, když člověk zatouží po cti sobě nepřiměřené a nepříslušné, když k dosažení této cti užívá nedovolených a hříšných prostředků, a když konečně hledá jen čest a slávu u lidí a nedbá o čest zbožného a záslužného života u Boha.

Ctižádost, která jde přes mrtvoly druhých.

Na Absalomovi máme příklad zaslepené hříšné ctižádosti. Absalom má jedinou myšlenku: státi se králem a státi se jím co nejdříve. Prostředky k cíli mají býti: lstivé a neupřímné převádění lidí na svou stranu, vzpoura proti právoplatnému králi a vlastnímu otci a konečně i násilná smrt královského otce. Absalom přímo se šlape po přikázáních Božích, jenom aby vyhověl své nezřízené ctižádosti.

Kolik ctižádostivců honí se i dnes za výnosnými úřady a tituly. Nehledí k svým schopnostem, neměří a neváží svoji rozvážnost a prozíravost, poctivost a spravedlnost, pracovitost a svědomitost. Nevybírají si prostředky. Nenávistná pomluva — lež, křivé svědectví a jiné hříchy pomáhají odstraňovat bližního s cesty k dosažení a udržení vyššího čestného postavení nad druhými. Čestné postavení a úřad stávají se pak pramenem nepoctivého zisku. Časem ovšem právo a spravedlnost přichází k platnosti a dochází k pádu nespravedlivého ctižádostivce.

Co praví o hříšné ctižádosti Duch svatý?

Vzácnou radu dává nám Duch sv. v knize Sirachovcově: (3, 19.)

"Synu, v tichosti skutky své konej, a více než pro lidskou slávu milován budeš. Čím jsi větší, tím více ponižuj se ve všech věcech, i nalezneš před Bohem milost. Jest veliká moc Boha samého, a od ponížených ctěn bývá.

Věcí nad sebe vysokých nehledej, a nad sebe silnějších nezkoumej, ale co přikázal ti Bůh, o tom přemýšlej ustavičně! — Mnohé také svedla domýšlivost jejich, a marností zaujala srdce jejich.

Společnosti zpupných není léku, jet' hřích v nich zakořeněn."

Proč pání se mají dobře a já musím plahočit?

Na Davidovi máme se poučiti o důležité životní prav-

Pokračování na str. 5.)

KARDINÁL BERAN K ČINU JANA PALACHA

Synové a dcery, bratři a sestry církve pražské, drahý lide československý!

V této pro naši vlast smutné, zároveň však i velké hodině, poslyšte i můj hlas, pokorný a slabý, ale přitom plný bolesti a lásky. Je to hlas vašeho starého arcibiskupa pražského, kardinála Josefa Berana, který k vám mluví z Říma. Zatím mi, bohužel, není možno přijít k vám a po tolika letech odloučení se s vámi opět setkat osobně, jak by bylo mým přáním. Svým srdcem jsem však u vás. A cítím spolu s vámi jako otec a jako občan naší krásné a požehnané vlasti utrpení, které ji skličuje a které ji v bolu a naději třídí k velikosti a jednotě. Spolu s vámi truchlím nad tragickou smrtí Jana Palacha a ostatních, kteří zemřeli podobnou smrtí jako on. Skláním se před jejich hrdinstvím, i když nemohu schválit jejich zoufalý čin. Zabít se není nikdy lidské. To at' nikdo neopakuje. Zato však at' mají všichni před očima *veliký ideál, pro který oni o*bětovali svůj mladý život. Tento jejich ideál je v jádru dobrý a šlechetný: dát život jednoho za blaho všech; byla to láska k naší vlasti, touha po její svobodě, byl to úmysl vyburcovat její mravní síly, byla to věrnost k dějinám našeho ušlechtilého a statečného lidu, byla to snaha zajistit mu pokrok a mír.

Tento záfný ideál je jako prapor, který se předává z ruky do ruky. Ten si musí přivlastnit každý z vás, pro ten musíme všichni žít, společně, v klidu a s důvěrou.

Mám za to, že tu začíná nové období našeho národního života. Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil také své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom myslili na minulost. Nemařme své duchovní síly nevražením, nýbrž soustřeďujme je ve vzájemné svornosti k práci, k službě bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Buďme národ dobrý a statečný. Otevřme mladým cestu k naději!

Snad se zeptáte, jakým právem mohu takto mluvit já, který žiji daleko od vás. Odpovídám vám: mohu tak mluvit, protože je to moje povinnost. Jsem přece z Kristova pověření váš učitel, váš vůdce, váš přítel, váš otec. Musím tak mluvit, protože věřím. Má víra je mé světlo. Mé ruce zvedají toto světlo před vaše oči, aby vás volalo, aby vás vedlo, aby vás pozdravovalo.

Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

dě, že i vznešení, slavní a bohatí lidé mají své trampoty. Ačkoliv David těšil se ochraně Boží a požehnání Božímu, přece nebyl ušetřen těžkých a bolestných křížů.

Není tedy utrpení přisouzeno jen chudým a nízkým lidem. Zatím co mnohý chudý člověk závidí bohatým a maluje si častokráte v duchu, jak by to bylo pěkné, kdyby byl tím nebo onim boháčem, snad právě ten boháč, jehož má na mysli, vyslovil v duchu kolikráte přání, že by mu bylo lépe v nejchudší chaloupce, ale ve zdraví a spokojenosti bez tíživých starostí plynoucích z velikého jmění. Velkým pánům hrozí mnoho nebezpečí!

Nesnadno je boháči vejíti do království nebeského!

Konečné nechť chudý, ale spravedlivý a Bohu věrný člověk si uvědomí, že bohatým lidem se sice lépe a blahobytněji žije, ale těžko se jim loučí s tím, co měli. Kdežto chudý člověk, který v potu tváře musil si vydobývati každou skývu chleba, odchází z tohoto světa daleko lehčeji, žádná marná a pomíjející věc jej nepoutá k tomuto světu.

Proto: "Nezávid' cti a bohatství hříšníkovi, vždyť nevíš, jaký bude někdy jeho převrat." Sir. 9, 16.

"Lépe jest chud'asu zdravému a silnému, nežli boháči mdlému a trápenému neduhem. Zdraví duše ve svaté spravedlnosti jest lepši než všecko zlato a stříbro." Sir. 30. 14.

Zhlížíš se často a se zálibou v zrcadle?

Ve všem Israeli nebylo muže tak sličného a překrásného, jako Absalom —. Na jiném místě Písmo sv. činí poznámku o krásných vlasech Absalomových, na nichž si tento zvláště zakládal. Z dopuštění Božího a takřka na výstrahu druhým právě to, co bylo Absalomovi největší pýchou a chloubou, stalo se mu příčinou záhuby.

Krásný obličej, úprava vlasů , úprava šatstva, líbivost zevnějšku jest i za našich časů mnohým ženám i mužům nejpřednější starostí. Hříšná přemrštěnost jest při *tom zjevem zcela obyčejným.*

Co se sluší.

Člověk má se ovšem starati o slušný zevnějšek, zvláště o čistotu těla a šatu. Při tom nemá však zapomínati ani žena ani muž, že se má strojiti podle stavu svého. Jest tedy na příklad velice pošetilé a prozrazuje to trestu hodnou marnivost, když služebné chudobné děvče chce se strojiti podle vzoru své zámožné paní. Dívka z vesnice marnivě a pošetile se chce kolikráte rovnati slečnám z města a zapomíná, že se touto zbytečnou a hříšnou marnivostí stává rozumným lidem směšnou, že sebe a své rodiče připravuje o peníze, které se mohly ušetřit a použíti daleko užitečněji.

Veřejné pohoršení.

V ohledu mravním neslušně upravený šat stává se veřejným pohoršením, o němž platí slova Ježíše Krista: "Běda světu pro pohoršení! Neboť jest nutno, aby přicházela pohoršení, (lidé jsou zlí) ale běda člověku tomu, skrze něhož pohoršení přichází." Mat. 18, 7.

Nejlépe každého doporučuje jednoduchost.

Ze všeho nejlépe odporučuje každého člověka jednoduchý, čistý a slušný šat. I v této věci radí nám Duch sv.: Sir. II. "Nechval muže pro krásu jeho, aniž pohrdej člověkem pro jeho podobu. Malá mezi létavci je včelka, ale vrchol sladkosti má výrobek její. — Oděvem nechlub se nikdy, aniž v den cti své se nevynášej. — Mnoho ubohých zasedlo na trůn, (v nebi) a na koho nikdo si nevzpomněl, nesl korunu. (Svatí). Mnozí vznešení stali se velmi opovrženými, a slavní vydáni byli do rukou jiných.

Ve stáří žebráci.

Poslední slova platí také o těch, kteří v mládí kdejaký groš vydávali na zbytečnou parádu a ve stáří snad jsou odkázáni na milosrdenství jiných, nemajíce ani to nejpotřebnější.

Nevěř tomu, kdo tě příliš a nápadně hladí!

Absalom tvářil se jako nejlepší přítel a zastánce lidu zatím co ve skutečnosti usiloval pouze o svůj zájem a prospěch.

Právě tak počínal si Absalom jak to dnes činí četní "zastánci" lidu, vůdcové stran a redaktoři novin.

Absalom lidem lichotil: "Tvá věc zdá se mi dobrá a spravedlivá." Už těmito slovy, jistě neupřímnými, sobě lidí získal. Snad jen málokdo prohlédl jeho falešnou laskavost.

Podobně i dnes. Většina lidí neuvažuje a sedne na lep sladkých lichotivých slov "řečníků" a redaktorů, aniž by si v duchu řekli: "Co pak ten člověk asi chce, že mě tak podezřele hladí? Nechce snad po mých zádech se vyšplhat k něčemu výhodnému a dobrému pro sebe?"

Zásadou rozumného člověka jest: "Nevěřím nikomu, kdo mne vychvaluje a mi lichotí, neboť jistě chce ze mne těžit ve svůj prospěch!"

Kéž jsem ustanoven soudcem v zemi!

Absalom dalšími slovy popuzoval lidi proti králi: "Ale nikdo není od krále ustanoven, kdo by tě vyslyšel."

Nebylo to pravda. David se staral všemožně o blaho lidu, hleděl, aby každému dostalo se práva a stíhal křivdy. Člověk však je takový, že v roztrpčenosti nad skutečným nebo domnělým bezprávím, jde za každým, kdo mu třeba zas neupřímně a nesvědomitě slibuje, že mu k plnému právu jistě dopomůže, jenom když . . . !

"Kéž jsem ustanoven soudcem v zemi!" "Když naše strana bude vládnout, když já budu státi v popředí, dostanete všecko, co jenom si budete přát," tak a podobně podle vzoru Absalomova lákají se stoupenci i dnes.

Mnoho slibů, málo skutků!

Rozumný a střízlivý člověk má na štědrost ve slibech jedinou odpověď: "Mnoho slibů, málo skutků!" Popuzování proti představeným světským nebo duchovním jest vždy neklamnou známkou, že nejde o nic dobrého, začíná-li se těžkým hříchem proti čtvrtému přikázání Božímu, jakým podobné popuzování také skutečně jest.

Kdo má úctu k otci, bude dlouho žíti.

Absalomův hřích jest tím větší, že představený — král jest zároveň jeho otec. Hřích Absalomův jest veřejným pohoršením a špatným příkladem pro druhé. Proto v zápětí a přísně Bůh Absaloma trestá a dává tak výstrahu vzpurným dětem a odbojným poddaným před podobnými činy.

"Skutkem i slovem a ve vší trpělivosti cti svého otce, aby se sneslo na tebe požehnání od něho. — Kdo cti otce, bude míti z dětí radost a kdykoliv se bude modlit, vyslyšen bude. Kdo má úctu k otci, bude dlouho žíti, a kdo poslouchá otce, občerství matku. — Požehnání otcovo utvrzuje domy synů, ale kletba matčina z kořene vyvrací základy." Sir. 3. 9, 6, II.

(Pokračování.)

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

KARD. BERAN

(Pokračování ze str. 4.)

Kdybych snad už nemohl víc tak mluvit, kdyby tato slova byla posledním projevem mé věrnosti a mé lásky k vám, kdyby mi nebylo dopřáno, jak stále doufám, ještě vás uvidět, považujte je za můj odkaz. Neodmítejte ho, nezapomínejte na něj!

Vzhůru srdce, synové a dcery, bratři a sestry! Vzhůru srdce! In silentio et spe erit fortitudo vestra — v tichosti a naději bude vaše síla. Ze srdce vám všem otcovsky žehnám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

+ **Josef kard. Beran,**
arcibiskup pražský.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

"Vy representujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorni!
Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

Astronauté nalezli ve vesmíru víru

Houston. — William R Pogue, astronaut veterán, se na základě své zkušenosti ve vesmíru — která podle jeho vlastních slov obnovila správnou rovnováhu v jeho pohledu na život — rozhodl věnovat se křesťanskému evangelismu a přidal se k evangelické organizaci "High Flight", založené v roce 1972 jiným bývalým astronautem, James B. Irwinem. Irwin kdysi prohlásil, že cesta k měsíci byla pro něho "duchovním probuzením". Jiní astronauti se vyslovili podobně.

Wernher von Braun, který až do roku 1972 byl v čele U.S. vesmírového programu, nedávno prohlásil, že důkazy o existenci Stvořitele jsou nevyvratitelné. Doslovně řekl: "Nemohu si představit, že celý tento vesmír začal existovat bez něčeho, co je jako božská vůle. Nemohu si představit stvoření bez pojmu Stvořitele." Také řekl, že vesmírové lety si vyžadují nesmírnou přesnost v počítání vesmírových pohybů, sil a načasování, avšak dodal, že přesné fysické zákony už byly vloženy do přírody, z které se věda pouze učí.

Bůh, jemuž snažíme se zalíbit, všecek je rozum a moudrost. Proto nemůže se mu líbit pošetilá a nerozvážná zbožnost. Na kolik odbočuje od střední cesty, na tolik se vzdaluje od záslužnosti. Kvasí-li příliš vinný mošt, roztrhne sud, říká evangelium. Nesmírná horlivost ničí tělo.

(St. Louiský HLAS)

Vše, co podvrací klid tvé duše, přihází se tvou vinou, nikoli vinou jiných. Pokoj i nepokoj máš ty ve svých rukou. (St. Louiský HLAS)

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskaví a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko, jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelů "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte — (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodní a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětují. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom bývali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, **neodkladejte**, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odběrání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzin a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky — na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

* * *

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHARD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

Pozvání do Clevelandu na V. representační ples Čechů o Slováků

Pátý representační ples Čechů a Slováků v Clevelandě se bude konat v rámci úředních oslav 200. výročí Spojených států v oblasti Velkého Clevelandu v sobotu 21. února 1976 pod záštitou starosty města Ralpha J. Perka ve velkém sále hotelu Sheraton Cleveland.

Plesový výbor srdečně zve k účasti i naše krajany z Chicaga a jiných měst. Na plesu opět vystoupí skupina mladých tanečníků "JUMP" z Chicaga, vedená Zdeňkem Machálkou, která se na minulém zdejším plese tak krásně uvedla.

Náš pátý ples sponsoruje 25 předních krajanských organizací a čestné sponsorství přijaly čelné osobnosti politického, kulturního a vědeckého světa. Z Chicaga již přišla kladná odpověď od nejdp. opata Tomáše J. Havlíka, O.S.B., čestné předsedkyně Československé národní rady americké Vlasty Vrázové a předsedkyně Národního svazu českých katolíků Mildred Jandové.

Ples sponsorují v duchu příkladné krajanské spolupráce s plným pochopením pro silnou společnou representaci našich obou krajanských větví, Čechů a Slováků, tyto organizace:

Československá národní rada americká, Česká katolická jednota, První slovenská katolická jednota, Československá společnost pro vědy a umění v Americe, První slovenská ženská katolická jednota, Krajanský výbor, Dramatický kroužek gen. Milana R. Štefánika, Dramatický sbor Včelka.

Československé spolky v Americe (ČSA), Západní Česko-Bratrská jednota, United Slovak Lutheran Society, Diktriktní svaz českých katolíků, Czech Guild of Holy Family Cancer Home, Spolek katolických lesníků, Spolek sv. Josefa, Č.K.J., Česká kulturní zahrada, Dámský odbor Nového Světa, Česká síň Karlin.

Sokolská župa Severovýchodní, Sokol USA, Sokol Nová Vlast, Sokol Tyrš, Svaz čs. svobodných sportovců v zahraničí, Pěvecký sbor Vojan, Vansova Slovak Guild.

Všechny tyto organizace mají své zástupce v širším plesovém výboru. Předsedou výboru je Stanislav Maršík; místopředsedy jsou: John Miňo, Zdeněk Pražák, Marie Hrabiková, Stephan Uungvarsky; tajemnicí je Zdenka Maršíková; pokladní: Lola Šorejsová; finanční tajemnicí je Anna Veverková.

Bližší informace každému rád poskytne předseda Stanislav Maršík, 3932 West 223 Street, Cleveland, O. 44126. Telefon: area 216 — 133-6114.

Vstupenky jsou již v předprodeji. Vstupné na ples s večeří v hotelu je 15 dolarů za osobu a pro studenty 10 dolarů. Krajany z Chicaga upozorňujeme, že tamější Webrova cestovní kancelář vypraví do Clevelandu na ples zvláštní autobus. Proto se dotažte přímo: Weber Travel Agency, 6805 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402.

Jak je to s Ronaldem Reaganem

V dnešní době klamání veřejnosti se ztěží dozvíme pravdu od našich sdělovacích prostředků. Přesto však občas dostaneme do rukou noviny, kde se dočteme zajímavé věci. Na příklad, National Spotlight přinesl v říjnu zprávu, že organizace konservativců zv. "United Republicans of California" napadla Ronalda Reagana za to, že "zradil principy konservativců" a za to, že "podporoval levičácké směry." V článku byly připomenuty Reaganovy přátelské vztahy k Rockefellerovým liberálům, kteří mu pomáhali v kampani na úřad guvernera v roce 1956 a kteří byli za to odměněni státními funkcemi. Ultraliberální Rockefellerovec Caspar Weinberger mu tehdy sloužil jako poradce. Podle UROC, Reaganovy levičácké vztahy zůstávají v platnosti dodnes. Reagan sloužil jako člen Poradní komise pro mezivládní vztahy, neblaze proslulé agentuře metro-vládního syndikátu 1313 a to až do roku 1971. V této funkci byl jmenován, aby převzal Rockefellerovo místo na panelu, který prosazoval "reformy" jako je radikální kontrola pozemku federální vládou. Členové UROC rovněž vynesli na světlo Boží Reaganovo členství v různých radikálních organizacích. Připomněli, že po celých 13 roků měl Reagan vedoucí postavení v organizaci, která propaguje celosvětovou vládu, zvané "United World Federalists". Byl rovněž členem extremistické organizace "Americans for Democratic Action" a byl členem t. zv. "National Advisory Council of the American Veterans Committee", organizace, která byla obviněna, že byla "pod komunistickým vlivem." Podle komunistických novin **People's World**, Reagan byl kdysi členem pro-Maoistického "Komitétu pro Dálný Východ."

Když se stal v roce 1966 guvernérem státu Kalifornie, Reagan pokračoval v prosazování levičácké politiky. Podle UROC, "Reagan zradil principy konservativců v oblasti práv na majetek (property rights), daní z příjmu, kontroly zbraní, lékařské péče, sociálních reforem (welfare), kontroly zločinnosti atd."

Ve funkci guvernera, Reagan v roce 1972 podepsal několik zákonů na podporu dětského vývoje, kdy jenom 65 milionů dolarů bylo věnováno na vzdělání o sexu (sex education program) pro děti od tří let nahoru. Rovněž podepsal zákon, který byl považován za "největší krok na cestě k socialistické medicíně v historii Kalifornie." Zatímco se vydával za fiskálního konservativce a sliboval, že jeho vláda nebude zbytečně utrácet (a to je, co říká i nyní), přesto pod jeho vedením se státní rozpočet zdvojnásobil a prakticky všechny daně byly zvýšeny.

Reagan nyní kandiduje na presidentský úřad a snaží se dostat pod kontrolu konservativní elementy. Skutečně se zdá, že má úspěch, neboť jeho předvolební projevy slibují mnoho z toho, po čem americký lid touží, ale ve světle výše zmíněných informací, Reagan stěží splní svoje sliby. Po Watergatu a po zkušenostech, které máme s našimi vládními činiteli, američtí voliči jsou zmateni a neví, koho mají volit.

Situace ve Spojených státech není podobná situaci v komunistických zemích. Sdělovací prostředky dnes kolaborují s našimi úhlavními nepřáteli a jestliže někomu poskytují publicitu a referují o něm převážně dobře (občas se musí přiložit nějaké to polínko, aby se dělal dojem objektivity), pak podle zdravého selského rozumu by se lidé měli postavit do střehu. Na druhé straně, jestliže naše sdělovací prostředky o někom převážně mlčí anebo ho očerňují, pak je to člověk, který jim je nebezpečný, který není nakloněn jejich zrádným záměrům, a tu by se měl americký občan pozastavit a to zejména, když se někde náhodou dozví, že Sověti rovněž nemají pro onoho kandidáta jednoho vlídného slova. Nemělo by nám to stačit? A nyní je na vás, abyste přišli na to, který z těch četných kandidátů na presidentský úřad by to mohl být. Podmínka je: 1) Při zmínce jeho jména se bezděčně otřesete, protože jste byli *pod vlivem propagandy, byli* jste brainwashed, 2) Sdělovací prostředky ho špiní. 3) Rusové ho špiní. Když přijdete na to, o koho běží, tak vězte, že je to člověk, který by mohl zvrátit běh událostí v Americe.

Hana Malá.

Našim novým novinám "HLASU NÁRODA", jeho redakci, sazárně a administraci vše nejlepší přeje
čtenář a přítel
KAREL ŠVEC

My, zde rození, ikdyž jsme starou vlast našich rodičů nikdy nenavštívili, rádi jsme četli české katolické noviny.
Bolelo nás,
že Katolík a Národ zanikly.
Nyní máme radost, že
HLAS NÁRODA
nám je nahradí,
a proto mu přejeme hojné odběratele.
FRANK ZÁSMETA
1703 W. 18th Pl.
Chicago, Ill. 60608

JAR. ORLICKÝ:

DIKTÁTOR NA PYRENEJSKÉM POLOOSTROVĚ

O poloostrov pyrenejský se nestejným dílem dělí dva státy — Španělsko a Portugalsko. Tento poloostrov má bohatou historii, ale chudou ekonomii. Kdysi bylo Španělsko zemí bohatou a mocnou. Říkalo se, že nad touto říší slunce nikdy nezapadá. Bohatství, které do této země plynulo z Nového světa, stalo se předmětem závisti a touhy evropských sousedů. Nezáviděli Španělům jejich honosné tituly, na které si tolik potrpí, ale záviděli jim život z mozolů jiných. Závist je zlá nectnost v životě jedinců i v existenci národů. To dává podnět k činům, které odstraní příčinu závisti.

Nový svět záviděli sousedé Španělsku a tak o překot vyvolávali války, při kterých pilně okrajovali území od španělské svrchovanosti. Tak bylo Španělsko postupně zbaveno panství Nového světa. Cizí ruce přestaly pracovat pro obyvatele Španělska. Španělé pracovat zapomněli. Jejich ruce změkly a mozky se neuměly namáhat. Španělsko se stalo chudou zemí. Žilo v minulosti.

Zatím co v Evropě se tvořila konstitutční zřízení v monarchiích, republikánská vláda vládla ve Francii a v celé řadě států vytvořených po první světové válce, ve Španělsku byla stále jenom nejen monarchie, ale i opravdová diktatura. Demokratisace Evropy se ale nezastavila před pyrenejským poloostrovem. Pronikla do Španělska různými směry. Byly to myšlenky liberalismu, křest'anské demokracie, socialismu a komunismu. Všechny tyto směry se zasloužily o pád monarchie a i diktatury Primo de Rivery.

Vytvořily společně republiku, ale nedokázaly v ní rozumně vládnout. Ono je také těžke vládnout s komunisty. Ti nemohou ani spoluvládnout, oni chtějí vše jen ovládat. V touze, aby brzy ovládli tuto zemi, vyvolali občanskou válku. Nejdříve bojovali slovy ve sněmovně. Zatím co v československém parlamentu křičel Gottwald, že se učí v Moskvě, jak zakroutit krkem svým odpůrcům, ve španělském parlamentě volali komunisté: "Nevíme kdy zemře Gill Robles, ale víme, že zemře s botami na nohách." To znamená, že bude zavražděn.

Robles byl demokratický státník a tak stál v cestě komunistům, kteří chtěli ovládat Španělsko.

Občanská válka by pravděpodobně skončila i jejich vítězstvím. Zmocnili se státního pokladu, který odvezli do Moskvy. Nedokázali si ale zajistiti armádu. Jeden z nejmladších španělských generálů, Francisco Franco, přeplavil se se svojí divisí z Afriky a postavil se proti španělské komunistické straně i jejím spojencům. Komunisté měli mnoho pomocníků. Byli to idealisté, kteří bojovali pro vítězství demokracie. Neuvědomovali si, že komunisté jsou horšími nepřáteli než samotné diktátorské režimy.

Především to byli ale komunisté ze všech evropských zemí. Nejeden soudruh z Československa, který tehdy ještě v komunismus věřil, položil život ve španělské občanské válce. Hlavní pomoc ovšem přicházela z Ruska. Tovaryš Stalin posílal zbraně. Ty se nemohly rovnati zbraním dodávaným Hitlerem a Mussolinim gen. Francovi. Prostě zbraně vyrobené komunisty nemohly se v žádném směru měřiti se zbraněmi, které přicházely z Německa. Konečný důkaz byl podán, když Hitler přepadl Rusko. Není sporu o tom, že Franco se dostal k moci pomocí od Hitlera. Na druhé straně ale ukončil občanskou válku, kterou on nevyvolal. Zavedl diktaturu. Kdyby nebylo diktatury Francovy, byla by tam diktatura komunistická.

Je možno se jen ptát, které zlo je horší. Diktatura komunistická nesleduje cíle, které jsou v zájmu národa, ale cíle internacionální.

Franco byl na prvním místě Španěl. Nenáviděl ho celý svět včetně Hitlera a Mussoliniho. Ti poslední mu nemohli odpustit, že se nepřipojil k Ose Berlín-Řím-Tokio. Celý svět jím pohrdal. Nebyl přijat do organizace NATO, do evropského společenství, a přece, když ho Západ potřeboval, neodmítl jim Franco svoji pomoc. Snažil se mít nejlepší styky se západními demokraciemi, ale ty vůči němu zůstávaly chladnými. Rozehřáli se teprve tehdy, když si Franco dovolil poslati na smrt vrahy španělských policistů.

Chameleonové v demokratickém hávu mlčí, když za železnou oponou vraždí nevinné lidi po tisících, ale když ve Španělsku není dána milost vrahům pak se musí odvolávati vyslanci z Madridu, Z Moskvy, Východního Berlína, Bukurešti, Budapešti a Prahy nikdy na protest proti popravám žádná země vyslance neodvolala. Tam nepopravovali vrahy, ale nevinné oběti komunistické hrůzovlády.

Chameleonové v demokratickém rouše si neuvědomují, že nebýt Franca na pyrenejském poloostrově, už dávno by sami skončili na šibenicích a v koncentračních táborech. Je to pro demokracie nepříjemná pravda. Nelze ji popřít. Franco demokratické státy neohrožoval zatím co komunismus je rozkládá. Komunistická diktatura ve Španělsku by se bývala nespokojila s ujařmením vlastního národa, ale rozleptala by zbylé demokratické státy v Evropě.

Před stopadesáti lety ve Francii ukončil občanskou válku Napoleon Bonaparte. Francouzští revolucionáři měli krásná hesla, ale jejich činy se utápěly v krvi. Napoleon vstoupil do dějin. Jeho malá postava zastínila velikány revoluce. Prolil mnoho francouzské krve na evropských bojištích. Evropa se třásla při vyslovení jeho jména. Vyhrané bitvy mu nepřinesly tolik slávy jako pořádek, který zavedl občanskou válkou trpící Francii.

Generalisimo Francisco Franco také vstoupí do dějin. Evropa ho nenáviděla. Španělé ho milovali — ne pro jeho malou postavu, ale pro velký čin — ukončil občanskou válku.

JDE O BUDOUCNOST NAŠICH DĚTÍ

Člověk, který se zamýšlí nad životem a nad tím, co se kolem nás děje, se neubrání otázce: Co asi čeká naše děti? Jakou budoucnost jsme jim připravili? Jakou budoucnost jim připravujeme?

V Americe se totiž dnes vede tuhý boj o duše našich dětí a největším kolbištěm je škola, ze které se odstranila modlitba jako něco pro dítě škodlivé a dosadila se na její místo "sexuální výchova" s dobře maskovaným obdivem k filosofii Marxe a Mao Tse Tunga. Školní učebnice se neustále mění a zavádí se do škol "novoty", proti kterým však bedliví rodiče mocně protestují, takže i liberální **New York Times** o tom napsal: "Největší rozruch způsobila učebnice o společenských vědách (Social sciences), ve které je chválena komunistická revoluce na Kubě a v Číně a zároveň silně kritizován kapitalismus." **Encyclopedia Britannica** byla zase kritizována ve **Washington Post**, protože vydavatelé encyclopedie požádali komunistické propagandisty z tiskové sovětské agentury "Novosti", aby napsali pro ně články o "republikách" Sovětského svazu.

Ale nenechte se mýlit, milí čtenáři! Toto se napíše jen proto, aby se dělal dojem objektivity a jede se dál, protože tak se lidé uspí a mezitím četná nakladatelství podporují programy na přepsání školních učebnic, ze kterých se mají vyloučit tradiční americké hodnoty a křest'anské pojetí života. Na příklad Macmillan Publishing Co. vydala "směrnice" na psaní učebnic jako součást "našeho pátrání a boje o zavedení rovnoprávné společnosti." **Houston Tribune** o tom píše: "Směšnost těchto 'směrnic' dosáhla vrcholu, když ve snaze odstranit stereotypy z učebnic, jejich autoři nepřihlížejí vůbec k pravdě a ke skutečnosti každodenního života. Na příklad říkají, že věta 'Matka nese sendviče tatínkovi, který spravuje střechu' má říkat, že 'matka spravuje střechu.' Kdy to bylo naposled, že jste viděli matku na střeše a otce v kuchyni chystat sendviče?" ptá se novinář.

Ženská hnutí s touto tendencí samozřejmě plně kolaborují. Na příklad "Women's Libbers" v Texasu usilovaly o zavedení rodových změn a trvaly na tom, že všechny školní učebnice musí být přepsány. Podle nich věta: "Maminka bude péci buchty" musí být nahražena větou: "Tatínek bude péci buchty" a nebo věta: "Když si žena vezme muže, stane se jeho ženou", musí být nahražena větou: "Když se žena vdá, stane se manželkou." (When a woman marries, she becomes a wife.) Možná, že tato poslední věta má obsahovat provizi pro manželství, uzavřená mezi homosexuálními ženami. V každém případě, členové "Board of Education" v Texasu volili poměrem 18:2 proti těmto změnám.

John Maxwell, exekutivní sekretář "Národní rady učitelů angličtiny", napsal 13. října v **Publishers Weekly** článek nazvaný: "Nadešla doba, kdy se musíme postavit na odpor censorům", ve kterém píše: "Co je nyní zapotřebí, je pevné rozhodnutí vydavatelů školních učebnic, aby osvícenství tvrdě prosazovali bez ohledu na extrémní konservativní protesty." Censorem je v dnešní době nazván každý člověk, který trvá na tom, aby se našim dětem nevnucovaly morální nestoudné, protináboženské a prokomunistické učebnice.

O duše našich dětí nebojují pouze naši "vzdělavatelé" a vydavatelé školních učebnic, ale i naše zákonodárna — je to tedy fronta široká, která prostupuje a ovlivňuje celý náš život. Senátoři Mondale (D.-Minn.) a Brademas (D.-Ind.) totiž znova prosazují zákon, zvaný "Child and Family Services Act of 1975" (S. 626), který má dostat naše děti do vlastnictví státu. Tento zákon prošel již v roce 1971, ale pod tlakem konservativců jej bývalý president Nixon vetoval. Nyní ale znova ohrožuje naše rodiny.

Proponenti tohoto zákona prohlašují: "Oč běžů je toto: bud' rodiče budou mít nadále právo formovat charakter svých dětí, anebo stát se svojí mocí a velikostí (power and magnitude) dostane do ruky rozhodné prostředky a metody pro vytváření životů bladých lidí v naší zemi." Jiný proponent říká toto: "Vláda bude vykonávat kontrolu nad rodinou, protože se došlo k přesvědčení, že dítě nepodléhá péči rodičů, ale péči státu. Dále jsme došli k poznání, že nikoliv rodičovská, ale komunální výchova dítěte je bez nejmenších pochyb superiorní nad jinými formami výchovy. Navíc se vyskytuje vážná otázka, že možná ani nemůžeme důvěřovat rodinám, že připraví mladé lidi pro nový svět, který přichází a již se rýsuje na obzoru.

Co k tomu můžeme více dodávat? Nejvíce toto komunismem? Nesetkali jsme se s tím již někde? Budoucnost patří mladým a ti se pro ni musí zpracovat a připravit; musí se vychovat tak, aby nám starším nedůvěřovali, aby se na nás dívali s pohrdáním a šli nás třeba i udat, když nebudeme smýšlet stejně s nimi. Navíc, mládež se musí také připravit na to, aby se nestavěla našim dosavadním nepřátelům na odpor až se jednoho dne vynoří z hlubin, z ďábelských temnot, ve kterých dnes působí. Vždyt' marxisté nejsou přece tak zlí, už tolik nevraždí a netrýzní, a tak je nutno je vítat jako osvoboditele a nositele pokroku, protože nikdo v USA už nechce slyšet o tom, jak jsou komuniaté zlotřilí.

Taková je tedy situace, avšak kdo z vás, milí čtenáři, něco ví o tomto chystaném zákoně? Zdalipak vaši volení zástupci vědí, co si o tom myslíte? Měli byste usednout ještě dnes a napsat svému kongresníkovi a svým senátorům, že si zavedení tohoto zákona **nepřejete**. Předkládáme formu dopisu pro stát Illinois.

December 25, 1975.

Hon. Charles Percy
(Adlai Stevenson III)
Senate Office Bldg.
Washington, D.C. 20510

Dear Senator:

Please be advised that I strongly oppose the "Child and Family Services Act of 1975" (S. 626).

Would you please represent my view in opposition to this Bill? Please reply.

Sincerely,
Vaše jméno a adresa.

Můžete ovšem dodat svoje důvody, proč si zákon nepřejete. Napište 3 dopisy, oběma senátorům a svému kongresnikovi, jehož adresa bude House Office Bldg., Washington, D.C. 20515, a číslo zákona v Kongresu bude pozměněno na H.R. 2966. Požádejte své sousedy a příbuzné, aby učinili totéž. Naši zástupci musí být doslova zavaleni protesty a musí si jednou provždy uvědomit, že americký lid je dosud pánem ve své zemi a snad Bůh dá, že jím navždy zůstane.

H. M.

JANA HLAVATÁ

Lyžařka Jana Hlavatá odjela do Innsbrucku!

Jak mnozí už snad z amerických novin a televize víte, Jana Hlavatá, lyžařka českého původu, bude příště jen reprezentovat U.S. na zimních olympijských hrách, které začnou 4. února v Innsbrucku v Rakousku. Nebylo to však nijak lehké.

Jana sice po pilném trénování a důkladných přípravách dostala se do U.S. lyžařského olympijského mužstva, ale ani tento její velký sportovní úspěch nemohl rozřešit problém jejího amerického občanství.

Jana Hlavatá — rozená Ledvinková — přijela v roce 1969 do U.S.A. navštívit svého strýce, a této své návštěvy se seznámila s českým lékařem Václavem Hlavatým, který si tehdy jako intern předělával svůj doktorát, aby obdržel americkou licenci. Toto setkání dvou exulantů, kteří musili přijet až do Ameriky, aby se našli, skončilo sňatkem ve Svatoprokopském kostele v Chicagu a usazením se v Americe.

Podle do nedávna platného zákona měla Jana dostat americké státní občanství teprve v dubnu letošního roku. V tom případě by nebyla mohla v únoru v Innsbrucku závodit za U.S.A. A tak president Ford 26. prosince 1975 podepsal zvláštní soukromý zákon, kterým situace, v jaké se octla Jana, může být vyřešena. Tento zákon byl schválen U.S. Kongresem v rekordní době.

Jana Hlavatá se tak stala v pondělí 5. ledna americkou občankou a bude v Innsbrucku obhajovat americké barvy.

Je vidět, že ještě i dnes, když lidé dobré vůle se spojí a pomohou, dílo se podaří.

Gratulujeme Janě Hlavaté k jejímu "rekordnímu" americkému státnímu občanství a držíme jí a celému americkému lyžařskému mužstvu palce do Innsbrucku na zimní Olympiádě.

Ta "sláva a paráda", jež usměvavé Janě Hlavaté uspořádaly politické autority s pozvanými novináři a televizí, nás však zase poučily o prastaré známé zkušenosti: "Železo se musí kovat — dokud je žhavé." — Celá věc měla určitě i nějaké politické pozadí, protože celá politická mašinerie amerického Kongresu se rozjela hned, jakmile čs. vládní úřady odmítly Janu propustit ze svazku čs. občanství. Zřejmě tím chtěly zabránit tomu, aby se jméno bývalé čs. sportovkyně-exulantky dostalo do novin v případě, že by se v Innsbrucku dobře umístila. Někdo, někde, nějak v U.S. Kongresu ihned pochopil, že je to výborná příležitost, jak vytřít čs. komunistům zrak tím, že se prostě uzákoní osobní výjimka k amer. naturalizačnímu zákonu, a že tohoto vítězství může být v tomto čase dobře využito. Pán Bůh zaplať za to, a doufejme, že tak bude jednat Amerika s komunisty častěji.

Která bude tak šťastná?

V sobotu 10. ledna a v neděli 11. ledna bude v historii mezinárodního dámského tenisu po druhé sehrán "L'EGGS World Series of Women's Tennis" v Austinu, Texas, jehož přímý přenos můžete sledovat na své televizní obrazovce.

Jak už tomu dnes ve sportu bývá, neběží tu jen o slávu, ale hlavně o peníze. Vítěz sobotních a nedělních utkání v Austinu vyhraje padesát tisíc dolarů a "L'EGG's Crown Trophy".

Účastnice soutěže jsou čtyři: Chris Evert z USA, naše čs. Martina Navrátilová, která se loni v září — i přes neuvěřitelný nátlak Husákův, aby své rozhodnutí změnila — rozhodla zůstat v Americe; Virginia Wade z Anglie a Evonne Goolagong-Cawley z Austrálie.

Palce budeme samozřejmě držet Martině Navrátilové, která — vedle své vytrvalosti a píle v tenisu má jistě i velkou odvahu a dobře jí to myslí. Když se jí před časem američtí novináři ptali, co se jí o U.S.A. líbí a co nelíbí, řekla jim velmi klidně tohle: "Nelíbí se mi, že nás máte za sovětské občany. Rusové sice u nás jsou, ale my jsme v naší zemi — v Československu — Češi a Slováci." Když se pak vrátila domů, měla první potíže s vládními úřady.

Vyhraje-li v neděli těch padesát tisíc, budou se jí jistě hodit i do těch jejích zdejších "lehkých" začátků. Je sice pravda, že ve svých 18 letech si loni Martina vydělala v U.S.A. 180 tisíc dolarů, takže si mohla koupit vilku, sportovního Mercedesa i zaměstnat vlastního managera.

MARTINA NAVRATILOVÁ

Přesto však zůstává Martina stále pokorná a věrná svému přesvědčení, které se v ní utvrdilo od doby, kdy se na vlastní oči a kůži přesvědčila, co znamená západní svoboda.

V jednom z nedávných interviewů s americkými novináři totiž řekla, že má sice radost, když může v Americe svůj sportovní talent uplatnit bez jakýchkoliv politických podmínek a vydělat si peníze, ale více než peněz že si váží americké svobody. Dokonce doporučila každému mladému vlasatému nespokojenci, jemuž se život v Americe nelíbí, aby si zajel do některé země socialistického bloku, nikoliv však jen na návštěvu, ale aby tam delší čas žil a pracoval. Potom teprve že pozná, jak je šťastný, když může žít ve svobodné Americe.

Úsudek zdravého rozumu, a to zvláště u "Teen-agera" dnešní doby, si zasluhuje pochvalu a výtečný sportovní výkon odměnu. Proto ze srdce rádi a upřímně držíme Martině palce, aby byla v sobotu a v neděli "ve formě", aby zvítězila a těch padesát tisíc vyhrála.

On the Line

Four top women tennis players will meet in head to head matches in the 2nd Annual $100,000 "L'eggs World Series of Women's Tennis," with the winner's prize of $50,000 and the L'eggs Crown trophy.

Live coverage from Lakeway World of Tennis, Austin, Texas, will begin Saturday, Jan. 10, 1-2:30 p.m. (EST); and Sunday, Jan. 11, 1:30 p.m. (EST), via ABC. The four competing for the $50,000 are: Chris Evert, U.S.; Virginia Wade, Great Britain; Evonne Goolagong-Cawley, Australia; and Martina Navratilova.

Fingers will be crossed for Martina Navratilova, the 19-year-old Czech left-hander, who defected to the United States while competing at the U.S. Open at Forest Hills, New York, last fall.

Martina last year earned $185,000, bought a car — a Mercedes-Benz sports model — and has taken up residency in California, but she values freedom over money. "Anyone who complains about life in the U.S., should go to Europe, to a Communist country, to a Socialist country, and then they will understand how lucky they are," says Martina.

So on Sunday, after the final point has been played, we hope to hear the umpire call, "game, set, match — Martina Navratilova."

Tragická smrt Jana Palacha (19. ledna L.P. 1969) zapůsobila na občany města Říma takovým silným dojmem, že městská rada se rozhodla postavit Palachovi v moderní obytné římské čtvrti pomník a pojmenovat po něm toto náměstí. Pomník vytvořil sochař Vittorio CABERTALDO a stojí na něm italský nápis: "Svobodymilovným občanům Československa věnuje italský národ."

Palachova maminka na zahrádce svého domku ve Všetatech.

Palachův hrob na pražských Olšanech krátce předtím, než byl komunisty zrušen, Janovo tělo exhumováno, spáleno a urna odvezena do Všetat.

V Los Angeles budou studenti vyšších škol musit umět číst

Los Angeles. — Dnes po různých vnucených opatřeních proti "rasové diskriminaci", po autobusování a násilném mísení bělošských studentů s černošskými — v čemž americké katolické církevní autority s vládou často patolizalsky kolaborovaly — se ve Spojených státech setkáváme s neuvěřitelným zjevem: studenti, kteří vychodili všech osm tříd veřejné obecné školy a čtyři ročníky veřejné vyšší školy, kde je učitelé nesměli nechat propadnout, neuměji ani náležitě číst! Přitom ovšem znají do všech podrobností užívání antikoncepčních prostředků, vědí, kam se obrátit pro potratovou operaci, a také už na sobě vyzkoušeli účinky té či oné omamné drogy.

Členové slavné vrchní školní rady v Los Angeles se rozhodli učinit přítrž tomuto stavu věcí a donutit studenty k tomu, aby se vynasnažili naučit se číst. Odhlasovali předpis, že od roku 1979 nikdo ze studentů veřejných vyšších škol v Los Angeles neobdrží svůj diplom, nebude-li umět náležitě číst. Bude musit ukázat, že je schopen pochopit smysl těchto dokumentů: žádosti o řidičský list, o podporu nezaměstnanosti, o práci, o půjčení peněz, dále formuláře plné mocí, Social Security a zápisu pro volby; potom musí rozumět různým informačním tabulkám, inserátům, dopravním nápisům, šekovým knížkám, mapám automobilových cest, účtům za elektřinu, tištěným televizním programům a pracovním předpisům v podniku.

Tato nová směrnice se stane závaznou teprve v roce 1979, protože podle mínění školní rady by nebylo spravedlivé požadovat od nynějších studentu vyšších ročníků něco, na co se nemohli náležitě připravit. Také bylo rozhodnuto, že otázky při zkoušce z čtení mají být každoročně měněny, protože jinak by bylo nebezpečí, že studenti by se mohli naučit nazpamět správné odpovědi a obstáli by při zkoušce, aniž by uměli číst.

Jiříku, myslíš to skutečně vážně s tím slibem, že přestaneš pit? Copak jsem si nekoupil kapesní nůž bez vývrtky?

Mnoho Božího požehnání, pomoci a pochopení u celé čtenářské obce nového "HLASU NÁRODA" přeji

Mr. & Mrs. OTTO SALČÍK

1125 W. 18th Place
Chicago, Ill. 60608

Další nadějný mladý život násilně skončen

Chicago. — V pátek 2. ledna večer 17-letý student vyšší školy v Libertyville na severu Chicaga, Frank Slago, se procházel se svou 16-letou spolustudentkou Kimberly Muno. Když se v jednom okamžiku s ní nepohodl, prý "ztratil kontrolu" nad sebou a zasadil jí jednu karatovou ránu do krku, čímž ji usmrtil. Pak klidně odvezl její mrtvolu v autě a vhodil ji do mělkého potoka na opuštěném místě ve Waukegan, kde pak byla náhodou nalezena.

Zádušní bohoslužby za zemřelou studentku byly konány v úterý 6. ledna v římskokatolickém kostele sv. Josefa v Libertyville; na 1,500 studentu vyšší školy se přišlo rozloučit se svou kolegyní, všeobecně oblíbenou pro svou dobráckou, spořádanou a veselou povahu. V mnohých očích přítomných bylo vidět slzy. Farář dp. Robert Heidenreich, který sloužil zádušní mši, řekl ve své homilii mimo jiné toto: "Zdá se neuvěřitelné, že tak dobré děvče jako Kim, by náhle mohlo být mrtvé; je to však ohromující skutečnost. Ještě podivnější se zdá být to, že násilí — které nikdy nebylo součástí jejího života — mohlo zastávat nějakou roli v její smrti. Život Kim Muno byl však umístěn ve víru zmatené a násilné společnosti" . . . . "Tam nebude více smrti, nářků ani smutku. Pro Kim život na tomto světě uplynul; ona je teď v novém Jeruzalémě."

Život je jako telegram filozofuje soudruh Novák. Jak to myslíš? Je taky krátký a plný chyb.

Pravdivě informující noviny
česky psané v duchu vzájemné úcty
a pochopení jeden druhého
jsou skutečným přínosem
naší československé společnosti
nejen v chicagské oblasti,
ale v celé Americe a všude,
kde jsme roztroušeni.

Proto máme radost ze vzniku
HLASU NÁRODA
a přejeme mu hojné čtenáře
a tím i dlouhé trvání.

LÁĎA VÁLA,
majitel známé krajanské prvotřídní restaurace

Old Prague
Restaurant, Inc.
V CICERU, ILLINOIS
5928 West Cermak Rd. Telefony: TO-3-1106
TO-3-9099

OUR BEST WISHES
TO
"HLAS NÁRODA"
FROM THE
LADIES SOCIAL CLUB
OF
ST. PROCOPIUS PARISH
CHICAGO, ILL.

BETTY KANKA,
president

MILDRED STRUHART,
secretary and treasurer

Nemá-li naše česko-katolická
pospolitost v Americe
zaniknout,
nutně potřebujeme naše
katolické, česko-anglické noviny.
"HLAS NÁRODA"
přichází
tuto potřebu a nutnost splnit.

Bůh žehnej všem, kdo se budou
snažit tyto noviny udržet
pro další generace.

Redakci i čtenářům
věnuje:
ADOLF FUNERAL HOME
2921 S. HARLEM AVE.
BERWYN, ILL.

NEJLÉPE SI POCHUTNÁTE
v česko-americké
restauraci
THE DUMPLING HOUSE
4109 S. HARLEM AVE., STICKNEY, ILL.
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA.
Otevřeno od neděle do pátku
od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
Marie Čihulová
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů.
Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

DOPISY NAŠICH ČTENÁŘŮ

OREGON, OHIO.

Milí důstojní pánové v redakci:

Posílám vám zde dva dopisy našich dlouholetých odběratelů Národa a Katolíka, které mně poslali jako odezvu na můj dopis, který jste otiskli v Katolíku dne 21. listopadu, ve věci zastavení našich časopisů Katolíka a Národa. Dostal jsem též tolik telefonních dotazů zda-li bych měl snad nějaký vliv na to, aby si to ještě vše v Chicagu rozmysleli, a vydávali tyto časopisy alespoň ještě několik let. Opravdu, dustojní Otcové, musím se vám přiznat, že když jsem to oznámení viděl v Katolíku, tož mně i manželce vytryskly slzy z očí, a zdálo se nám, že nám někdo drahý z naší rodiny zemřel.

To jsme nebyli jenom my, ale sta a sta jiných. Já vím, že vydávání našich katolických českých časopisu je velká obět', spojená s velkým finančním vydáním.

Zajisté si pamatujete, že já na Konvenci svazu v New Yorku před čtyřmi léty jsem prosil a orodoval, aby náš svaz daroval větší peněžitou částku na náš Český katolický tisk. Už tehdy jsem řekl, že bližší je košile než kabát. Svaz dává na všecko, ač nejsem proti tomu, ale na co máme dát nejdřív, na to zapomínáme.

Před několika týdny jsme jeli přes Kanadu a též jsme se zastavili u důstp. P. Šacha a ten mi už tehdy říkal, že se na tom pracuje, aby na české kat. noviny byly i nadále vydávány.

Proto, jak přišel Katolík ze dne 28. listopadu a tam bylo oznámeno, že Národ a Katolík přestanou vycházet, ale na jejich místo nastoupí nový český katolický časopis "Hlas Národa", byli jsme jako znovuzrozeni. Proto vám všem, kteří jste se o vydání tohoto nového časopisu zasloužili, přejeme hojnost zdraví a Božího požehnání.

Váš nový odběratel
Jan Kučera.

ČESKOSLOVENSKO

Důstojní Otcové v redakci, milí krajané!

Milostiplné prožití svátků Narození Ježíše Krista, svátků násky, pokoje a míru, jakož i hojnost zdraví a Božího požehnání v Novém roce přeji Vám všem v USA a v Kanadě vespolek.

Rovněž zaplat' Pán Bůh za dopis a intence, vše jsem v pořádku obdržel. Dp. Václav je opět zdráv, což mu ze srdce přeji. Rovněž moje zdraví je natolik dobré, že mohu vykonávat své povinnosti. Zvláště nyní v chladném období je mi lépe než v době letních veder. Cukrovka nesnáší horko. Letos těch veder bylo opravdu hodně. A při tom v druhé poloviné roku veliké sucho. Brambory se v zemi nějak zapařily a ted' ve sklepě hnijou. Ovoce bylo mnoho, ale také se rychle kazí. Byla rovněž bohatá úroda ořechů. Řepa letos následkem sucha vůbec nerostla. Každý rok jsou zde nějaké výkyvy v počasí a co je nejvíc divného, že zimní období je téměř bez sněhu. Ani letos nebyl ještě žádný sníh. Je taková mírná suchá zima a bez sněhu smutná. Rovněž vánoce bez sněhu nejsou u nás ty pravé vánoce. To dříve nebývalo. V té věci jsme bezmocní.

Radostné svátky vánoční a št'astný nový rok přeji i všem ostatním spolubratřím.

Váš český kněz

BERWYN, ILL.

Ctěná redakce našeho nového časopisu, "Hlasu Národa", který tolik potřebujeme, abychom úplně nezmizeli v tom našem americkém moři všech národností. Chvála Bohu a Pán Bůh zaplat', že nám naši národní ochránci poslali těch několik odvážných kněží-obětavců, kteří se toho potřebného díla chopili.

Přiloženě naleznete šek na $25 s adresou mé dcery, v které bydlím od smrti mého manžela. Byli jsme odběrateli Národa po dlouhou řadu let. Vždycky jsme jej dostávali poštou, až teprve v posledních letech jsme jej kupovali u našeho kostela. Nevím budete-li také ten náš nový Hlas národa dávat do kostelů, avšak zde bych jej asi nedostala. Protože v berwynské osadě sv. Leonarda, kam ted' patřím, je málo nás Čechů, nevozili sem ani Národ.

S příchodem Nového roku nám tedy přichází i nový náš český časopis. Je to krásný dárek "od Ježíška". Protože potřebuje naši podporu, abysme si ho udrželi. Posílám tedy předplatné na celý rok a zbytek použijte jako příspěvek na ty nové naše noviny, které budou ze začátku a zvláště dnes potřebovat naši pomoc. Možno-li vám pošlete mi první číslo hned jak vyjde, abych z toho čtení nic neztratila, protože mi je už přes osmdesát roků, a člověk v těch letech nikdy neví, zda se dožije zítřka.

Přeji vám mnoho zdaru ve vašem počínání pro nás všechny a o nějaký "očenášek" vás prosí dlouholetá čtenářka "Národa".

Mary Lusk, Berwyn.

Milá dlouholetá čtenářko Národa a nová čtenářko Hlasu národa,

upřímně Vám děkujeme za Váš živý zájem, dokázaný hned činem: Vaším příspěvkem. Nebylo to zrovna lehké pustit se v dnešní době a za daných okolností do vydávání nových českých katolických novin v Americe, ale je to naprosto nutné, nemáme-li tu — jako celek zaniknout. S Boží pomocí se tedy do toho pouštíme, abychom zachránili sebe a dokázali svou vděčnost vám, našim předchůdcům, kteří jste tu stavěli školy, kostely, sokolovny a zakládali bratrské pojišťovací jednoty. Neudělám-li to my, synové a dcery českých rodičů, vychovaných v týchž křesťanských tradicích, jako jste byli vychováni vy, nikdo jiný to za nás neudělá. — A právě taková oddanost a věrnost naší společné věci, jako je ta Vaše — a dokonce i v tak požehnaném věku 80 let — nám dodává síly tyto noviny pro náš lid vydávat.

Rádi si na Vás v modlitbách vzpomeneme. Děláme to pravidelně za všechny naše čtenáře. Vy si zase někdy laskavě vzpomeňte na nás, abychom při těch těžkých začátcích v chicagském mrazu "vystačili dechem".

Pěkně Vás pozdravujeme.
Redakce.

BELGIE — EVROPA.

Tento dopis potřebuje aspoň krátký úvod: Když tak člověk v mládí vandroval trochu světem, setkal se v Evropě téměř v každé zemi — dávno před dobou nuceného exilu z diktatury nacistů a komunistů — s nějakým uvědomělým českým krajanem, či krajankou, kteří se v cizině výborně uplatnili. Samozřejmě, že člověk se setkal někdy i s těmi z našich lidí, kteří česky ještě rozuměli, ale změnili si jméno, aby je někdo nepoznal. Snad ze strachu, aby je žádný krajánek neobtěžoval. Řídili se heslem: "od Čechů raději pryč; jsou hádaví, pomlouvají se, a jen chtějí člověka využít". O těch si promluvíme někdy jindy. Dnes, u příležitosti dopisu z Belgie, chceme vzdát čest těm našim dobrým "zapadlým vlastencům a vlastenkám", kteří se dovedli úplně sžít s novým prostředím, a přesto zůstali věrni své víře i své řeči. Jsou stále "svoji": jsou velkomyslnými, dobrými lidmi a při tom i uvědomělými Čechy.

Následující dopis je zrovna od dvou takových našich zapadlých vlastenek, které šly kdysi do světa na zkušenou. Jsou to dvě rodné sestry, rodačky z Prahy, které nakonec zakotvily v Belgii. Obě byly vychovatelkami v zámožných rodinách Belgičanů. Nikdy se nevdaly, mladší Josefa vstoupila dokonce do kláštera Anglických panen, kde se stala nepostradatelnou ekonomičkou, hospodyní, podnikatelkou, i osobní šoférkou generální představené, s níž procestovala Anglii, Francii, Belgii i Holandsko křížem — krážem. Starší Lojzička vychovala v jedné rodině všech jedenáct dětí a nakonec se také uchýlila na odpočinek do kláštera, aby byla blíže své mladší sestře. A právě od ní je následující zajímavý dopis. Všimněte si jejího bystrého pozorovacího talentu a bodrého selského rozumu!

* * *

—"Dnes je tomu právě měsíc, co jsme se vrátily z naší drahé vlasti. Měly jsme krásné počasí; i v chládku bylo 30 stupňů C. V Praze jsme byly jen třikrát; první den se přihlásit na těch jejich nynějších úřadech; po druhé jsme si chtěly pořádně prohlédnout svatovítskou katedrálu, kostel sv. Jiří a všechno na Hradčanech; po třetí jsme se zase zdržely jen na Starém městě kolem Staroměstského náměstí, Týnského chrámu, Malé strany a Václaváku. Všude bylo plno turistů. Snad to mělo co dělat i s tou jejich Spartakiádou, které chybělo hlavně to spontánní nadšení starých svobodných všesokolských sletů.

Za jednu jejich korunu na nás chtěli 14 belgických franků. Na dvoutýdenní pobyt jsme musely každá vyměnit 4.300 Bfr. Mají to tam ale pořád stejné. Vše je pro turisty na reklamu! V malých městech mají čerstvý chléb na prodej jen třikrát týdně, aspoň tam, co jsme byly my. Abyste dostali kousek dobrého hovězího, to se musíte znát dobře s řezníkem, či s některým z vedoucích Masny. Zelenina, rajčata, kapusta, mrkev, zelené okurky, citrony, pomeranče, ba i brambory, to se dostane, jen když to přijde, a proto jsou stále ještě ve městech u obchodů fronty lidí. Na venkově se nám to zdálo lepší. Lidé tam mají přece jen ty záhumenky a zahrádky, a tak mají pro sebe, co si vypěstují. Hodně si staví domky, kupují auta, cestují, a jezdí na chatu. Naše neteř nám chtěla udělat radost švestkovými knedlíky, ale zrovna švestky nebyly. Tak otrhala těch pár nezralých meruněk, které vypěstovala, a udělala nám knedlíky meruňkové. Angreštu měla na zahradě dost, tak jsme si jej natrhaly podle chuti.

Tentokrát se mi zdálo, že ve městech chodí více mladých lidí na mši sv. Pan farář nám říkal, že bylo letos i dost zájemců o seminář — přes třista —, ale režimní dozorce na církevní věci jich po prověrkách pustil na studium theologie jen třicet. Letos začaly úřady zase přemísťovat kněze z far, kde se jim zdálo, že mají kněze rádi, aby na ně nemohli mít "zhoubný náboženský" vliv. Když rodiče podstoupí všechno šikanování, mohou posílat své děti do hodin náboženství, ale jde to pak stále s dětmi životem, i když se dobře učí, nepustí je komunisté na vyšší školy jen proto, že věří v Boha a chodí do kostela.

Protože máme ještě jednu sestřenici na Moravě naše neteř nás dovezla autem do Brna. Tam se nám zdálo, že zvláště na Moravském Slovácku jsou lidé kostelu věrnější. Pracují obyčejně v JZD, a tak je asi komunisté příliš šikanovat nemohou.

Z Bruselu jsme jely do Prahy československým letadlem. Bylo plné, a letušky se zřejmě snažily, aby nám udělaly pomyšlení. To víte, že při návštěvě starokrajanů se musí dbát na to, aby pak po návratu musel každý všechno chválit, a tak prokázal komunistům dobrou službu. A vůbec to mají nějak popletené. Mluví stále o lásce k staré vlasti, vůbec se nezmiňují o svém režimu, a ten, kdo by něco řekl jako: 'Země naše je pořád krásná, ale ten strach a nesvoboda se mi nelíbí", tak je hned opuncován na zrádce lidu, špatného vlastence a kdesi cosi. Lidé jsou

(Pokračování na str. 11.)

DOPISY

(Pokračování ze str. 10.)

tam ale stále dobří, a protože se znají, mají strach před těmi, kdo jsou režimu zaprodaní, aby se měli dobře. Jen nám je divné, že do Tuzexu chodí peníze z celého světa i od těch, kteří před komunismem musili utéct, a přesto se snaží svým drahým pomáhat jak mohou, — a ty jejich peníze ze západu jsou komunistům dobré, byť byly i od těch "špatných" vlastenců. Noviny v Československu vám exulantům tak totiž říkají.

Taky jsme se nechaly "vyblejsknout" a tak vám posíláme jednu fotku, abyste viděli, jaké jsou z nás už staré bábrlinky. Sestřičce bude 68, a mně už bylo 71. Obě jsme na tom se zdravím skoro stejně. Trápí nás reuma, zvláště v kolenou. To asi od toho mytí podlah a sestřičku od letitého klečení na kamenné dlažbě. Přesto se obejde dosud bez hole, štráduje si to jako "jenerál", ale já se už bez hůlky neodvážím chodit. Jestli sestřičku na obrázku nepoznáte, tak je to proto, že je v civilu, že se vyparádila, aby je zbytečně na úřadech neprovokovala. Ale *je to ona, ta bez hole. S* tou holí, to jsem já.

Ted' už je zase sestra v Anglii. Z každého kláštera tam jelo několik delegátek na nějaké jednání, když ty mladé to ted' chtějí mít všechno "moderní". Ono je to ale asi těžké všem vyhovět, protože některé učí ve školách, jiné se starají o staré lidi, jiné o sirotky, a zase jiné chodí do rodin pomáhat nemocným maminkám či opuštěným matkám aby jim pomohly starat se o děti.

Co je zde nového, dočtete se v novinách, které vám posílám. Za mnoho to ted' nestojí asi nikde ve světě. Všude jen násilné přepady, střílení, výbuchy, únosy bohatých lidí, stávky a křik, zbytečný křik, i v té naší svaté církvi. To si ale dělají někteří ti páni biskupové sami. Nejdříve byli nepřístupní, vládli všemu jako bohové na Olympu, a při tom asi nevěděli, co se ve světě děje. Ten hrozný bezbožecký komunismus asi většinou podceňovali, a při tom jsem sama na vlastní oči viděla, jak mazaně a prohnané všecno dělají, jen aby ve světě stále udržovali rozruch, nespokojenost dělníků, nedůvěru k vládě— (i zde u nás v katolické Belgii využívají rozbrojů mezi Flámy a Valony) — ale navenek mluví o míru a klidu.

Hlavně si šetřte zdraví. Nezapomínáme na vás v modlitbách a vy si na nás vzpomeňte při mši sv. Než se svět vyblázní, potrvá to ještě asi několik let, ale nakonec to snad vytřídí opravdové katolíky, aby nebyli jen pobožnůstkáři, a ostatní křest'any to naučí vážit si pravé církve Kristovy, která obstála všude tam, kde byla pronásledována.

Ted' už ale kážu, a tak skončím. Pozdravuji vás za sestřičku a sama taky. Stále na vás oba vzpomínáme, když jste k nám občas zaběhli při návštěvě města a později při návratu z afrických misií. Pán Bůh vás opatruj, i ty vaše čtenáře, jimž sloužíte děláním dobrých novin. Ty jsou dnes potřeba v každém národě víc, než si to obyčejně ti různí představení v církvi svaté představují. Tak buďte s Pánem Bohem.

Vaše teta Lojzi.

ČESKOSLOVENSKO:

I tento dopis potřebuje malý úvod. — Byl poslán jednomu z našich zaměstnanců, a protože popisuje denní reální život našich lidí doma, máme za to, že bude živě zajímat i naše čtenáře. *Po jeho přečtení nikdo* nebude na pochybách, jak to skutečně pod rudým režimem vypadá, a jistě pochopí, že je rozdíl, přijet tam na návštěvu s dolary v kapse, anebo tam být nucen denně žít. Těžkosti jsou všude na světě, ale ty bytové např. jsou jistě zbytečné

27. 12. 1975

Drahý — —,

jak je to už dávno, co jsem Ti naposled psala. Čas však hrozně utíká a stále se něco děje, takže není čas, aby si člověk klidně sedl a zavzpomínal a napsal.

Děkuji za blahopřání i dopis, který však mne příliš nepotěšil. Český živel pomalu mizí, jsi asi jeden z posledních, kdo třímá náš prapor. To víš, jsme národ malý, a celý osud našeho národa leží v rukou těch, kterých je víc a mají větší moc. Od pradávna jsme museli bojovat o svou svébytnost, naše rozhodování vždy bylo závislé na okolních národech. To už je trpký úděl malých a slabých. Bolestně se mne však dotklo to, že ani sám nejsi dobře finančně na stáří zajištěn a musíš hledat východisko z nouze. Tolik jsi pro Čechy v Americe pracoval, celý život ses obětoval své ideji a to je zákonité všude u nás i v Americe a na celém světě: takovým lidem patří sice čest, ale žádný zisk.

Já už jsem od r. 1968 v důchodu, ale neustále chodím do školy, abych si vydělala peníze, které jako matka dvou synů, snach a čtyř vnoučat velmi potřebuji. To víš, to je svátků a narozenin a zase vánočních svátků s dárky pod stromeček. Kromě toho máme tu chalupu v horách a ta je pravý požírač peněz. Stále potřebuje opravy a ty jsou moc drahé.

Ani můj život není lehký. Syn Jenka, který bydlí 50 km od Prahy, má 2 chlapce 6 a 3 roky staré. Ted' se mu těžce rozstonala manželka. Jsem z toho moc smutná, protože nevím, jak zajistit jejich rodinu, bude-li muset snacha do nemocnice. Mám doma maminčku — Tvou tetu Emu, je ji 87 let a moc mne potřebuje. — A tak bych se potřebovala roztrhnout na několik kusů: do školy, k synovi a domů.

Syn Jiří, který Ti neposlal ten magnetofonový pásek (je doma, nedotočen), byl v té době prvně ženat, ale jeho mladá žena byla těžká hysterka a psychopatka. Měli chlapečka Jiříčka, kterého jsem do 10 měsíců vychovávala sama, protože to maminku nebavilo. Po těžkých rozmíškách se rozvedli a dítě bylo přiřčeno matce bez ohledu na to, z čí příčiny se manželství rozešlo. Jirka na ni do 2 let dítěte musel platit a na chlapce bude platit až do té doby, dokud se nezačne sám živit. Přitom chlapečka ani nevidíme, nejsou v Praze a do bytu rodičů bývalé snachy nemůžeme bez strachu jít.

Jiřík se oženil znovu a bydlí se svou ženou a dceruškou u nás. Nejsou tu byty, a tak se tísníme v jednom bytě všichni od prababičky Emy až po malou Milenku — celé čtyři generace. *Že jedna generace té druhé vadí, je jasné.*

Tak vidíš, že se život skládá většinou ze starostí, které musíme trpělivě nést.

To jsem toho nadrápala a už je zas večer. Běžím na poštu, abys věděl, že také na Tě myslíme.

Mnoho zdraví a klidné dny
Ti přeje
M ———.

Napiš zase!

Otevřený protestní dopis

New York, prosinec 1975

Zástupcům Světové rady církví, zúčastněných na konferenci v Nairobi, Keňa, Afrika.

Vážení pánové!

S velkou pozorností jsem sledoval celý průběh Vaší konference, kterou uspořádala tak zvaná Světová rada církví, všeobecně zvaná "World Council of Churches". Této konference, která se konala v Nairobi, Keňa, se zúčastnilo 216 delegátů, kteří zastupovali a mluvili jménem pěti milionů členů pravoslavných a protestantských církví.

Vaše jednání bylo naprosto jednostranné. Ve Vaší konečné resoluci jste obviňovali pouze svobodné západní státy za všechno zlo ve světě a hlavně Ameriku. Vaše obžaloba vinila tyto státy, že nesou hlavní vinu na tom, že tak zvané zaostalé a nevyvinuté země Třetího světa hladovějí. Vaše obžaloba obviňuje západní státy, že nespravedlivě a nedostatečně podporují tyto chudé země. Církve, které nejsou členy Vašeho sdružení, obvinili jste z různých chyb a nepravostí.

Domáháte se, aby byla zrušena americká blokáda Kuby, ač je Vám dobře známo, že tato komunistická země je sovětskou základnou, střediskem výcviku diversantů pro špionážní službu v Americe, a v státech Jižní Ameriky, a posílá vojáky do Angoly. Obviňujete čilskou vládu, že popírá lidská práva tím, že trestá a znemožňuje činnost diversantů, sabotérů a komunistických agentů, vycvičených v Moskvě a na Kubě.

Podobně jako Vy, mluvil a jednal Váš bývalý význačný člen, kazatel Martin Luther King. Nejen ve své rodné Americe, ale zvláště za své návštěvy v Moskvě, kde jeho řeč byla odměňována bouřlivým potleskem moskevských rudých carů. King to byl, který organisoval a vedl velkou demonstraci v ulicích Washingtonu, při které přišlo mnoho lidí o život a byly způsobeny milionové škody na majetcích občanů. Mělo toto jednání kazatele Kinga něco společného s křesťanstvím? Za své pochybné zásluhy byl odměněn Nobelovou cenou míru.

Snad je Vám známo, že Amerika po prvé a druhé světové válce zachránila Evropu a Sovětský svaz před hladomorem. Západní svobodné demokratické státy pomáhají zaostalým zemím nejen ve výživě, ale též v lékařství, školství a v technice, dokonce i v zemích, ze kterých byli přímo vyhnáni.

Snad je Vám známo, ale snad to nechcete vidět, vážení pánové, že Sovětský svaz pomáhá též, ale čím? Zbraněmi, tajnými poradci a to jen za účelem, aby uchvátil a mohl vydírati nerostná bohatství těchto zemí. Sovětský svaz zotročil své sousední země, hospodářsky je vyssává a proti vůli jejich lidu chce je připojit k bolševické říši, která je velkým koncentračním táborem porobených národů.

Sovětský svaz znemožňuje činnost všech náboženských vyznání, z kostelů dělá skladiště a o tom Vaše Světová rada církví mlčí, mlčí, mlčí. Proč se nezastáváte a nebojujete za svobodu otroků v rudých koncentračních táborech? Proč nebojujete za svobodu náboženství ve smyslu křesťanské svobody v zemích, ovládaných Kremlem? Proč nebojujete proti demagogii komunismu, který všemi prostředky chce zničit křesťanství? Každý z Vás snad dobře ví, že Moskva chce vyhladit Kristovo učení, které je úhlavním nepřítelem komunismu.

Proč dáváte možnost veřejně mluvit delegátům z komunistických zemí na Vašich konferencích? Ti přece mluví tak, jak jim to nadiktovala jejich rudá vláda. Proč nebojujete, aby ve všech komunisty a Moskvou či Pekingem obsazených zemích byla svoboda tisku, náboženské propagandy a byla odstraněna sociální diskriminace z důvodů náboženských? Proč nežádáte odstranění komunistické blokády ve věci tištěného slova ze západních zemí?

Věřím, že jako já, myslí a uvažují miliony křesťanů, kteří jsou svobodni a čekají na Vaše slova obrany a zastání, ale Vy zatvrzele mlčíte ke všem nespravedlnostem komunismu.

My, kteří žijeme ve svobodném světě, jsme si vědomi Vašeho jednostranného postoje, který zaujímá Světová rada církví. Doufám, že jednou snad pochopíte tohle: v případě vítězství komunismu nad světem, by zmizela též i Vaše organisace — "Světová rada církví" — na smetišti dějin, protože Vás pak už komunismus nebude potřebovat.

Doufám a věřím, že až se zavčas probudíte z klamu, dílo Vaší organisace bude v budoucnosti ve prospěch opravdových křesťanů a ne ve prospěch rudých d'áblů. Věřte, že v tom případě Bůh bude žehnati Vaší práci.

Bůh žehnej každé dobré práci!

Josef V. Tománek
88-36, 162 Street
Jamaica, L.I.
New York, N.Y. 11432

Američané hodnotí člověka podle jeho ekonomické síly

Cambridge, Mass. — Sociolog Richard P. Coleman z Harvard - MIT Joint Center for Urban Studies vykonal zajímavý průzkum mínění o tom, podle kterých kriterií Američané hodnotí druhé lidi. Dospěl k závěru, že mnozí sice tvrdí, že lidé by měli být hodnoceni nikoliv podle bohatství, nýbrž podle svého charakteru a počestnosti, ve skutečnosti však téměř všichni hodnotí lidi podle toho, jak jsou bohatí, kolik vydělávají, v jakém autě jezdí a jak nákladně se oblékají. Ti, kteří jsou na vrcholu sociálního žebříku, se těší velké úctě a vážnosti, zatím co chudými se pohrdá. Lidé, žijící ze sociální péče (welfare), jsou přímo považováni za "ohavné"; vytýká se jim jejich neužitečnost, mnoho dětí a časté opíjení.

Jinak prý Američané velmi zřetelně rozlišují sedm hlavních sociálních tříd: elitu, vydělávající $37.000 ročně a více; Američany, žijící velmi dobře, vydělávající od $30.000 ročně; střední Američany, vydělávající od $14,500 ročně; Američany, kteří žijí pohodlně, vydělávající od $11,000 ročně; Američany, kteří stěží vystačí se svou mzdou, vydělávající od $7,500 ročně; Američany, žijící ve finančních těžkostech, protože vydělávají pouze $4,500 ročně nebo více; posléze chudé Američany, vydělávají-li méně než $4,500 ročně.

Důležitými kriteriemi osobního hodnocení jsou také způsob, jímž Američané své peníze utrácejí, a jejich celkový životní styl. Výsledky této studie budou uveřejněny v knize "Social Standing in America".

KAREL V. RAIS:

PO LETECH DOMA

(Pokračování)

Umlkla rázem. Stařec se tak rychle vztyčil, že se mu staré tělo prohnulo. Ruce se mu v loktech napjaly dozadu a sevřely se v pěst. Frantina poodstoupila ke dveřím.

"Když s vámi, lidé, není řeči! Člověk to myslí dobře, ale vy jste jako diví. Inu, dělejte, jak rozumíte!"

Starý Militký ani nepozoroval, že již odešla. Ruce mu pomalu sklesly, v prsou ho počalo dusiti, šlo to výš a výš

Klesl na lavičku a slzy mu vyhrkly . . .

Když se vrátil do výminku, Petr seděl u stolu a psal ženě a dětem do Prahy, že šťastně dojel, že je mu lépe, aby byly bez starosti. —

Pěkné teplé dni dlouho nepotrvaly. Vždyť se říká: Březen — za kamna vlezem, duben — ještě tam budem! Přišly ještě vlhké chumelice, vítr a deštivo. A v tom zlém čase se výminkář Militký vypravil na Doubravu. Jsou tam z jejich vsi asi tři hodiny cesty.

Doubravský "doktor" mu dal všeho: koření, jež se mělo vařit a horké pití, jiné, jež se mělo v lihu vyhřávati na slunci a slivkou z něho potom mazati nohy, masti asi dvoje. Když se tatík vrátil, prohlíželi to všichni tři jako pomoc z nebe.

"Heřmánek je v tom."

"A zeměžluč."

"Hřebíček i žebříček."

"Inu, je to staré dobré kořeníl" kýval si starý. "Já na to věřím a doufám. Ze země jsme pošli a země nám nejlíp může pomoci. Doktoři studýrovaní na staré zkušenosti nedají, tudyhle máme zkušenost, u doubravského dědí se to z kolena do kolena. A ten člověk mnoho nemluví, když vypovídáte co a jak, vyptá se, pokývá hlavou a dá vám, co rozumí. Tamhle brtevský Čip měl už smrt na jazyku, doktoři už k němu ani nechtěli, že je to marno, a doubravský pomohl; tetka Hátlová se už belhala jako umučení — zašli na Doubravu, a dobře!"

Ten večer bylo na výminku veseleji, kvetlat' tu naděje . . .

Ale neuběhlo mnoho dní a splnivý smutek padal hustěji a hustěji.

Petr již ani nechtěl z postele, takže zavolali starého pana doktora.

Když ho však otec vyprovázel, jen krčil rameny a říkal: 'Je to zlé, ale je ještě mlád a musíme dělat, co dovedeme!"

Přicházeli ho navštívit vesničtí lidé; porozprávěli, těšili, ale nemocnému spíše přitížili.

"Inu, dobře vám není, to vidím, ale tamhle bylo hůř a dobře to dopadlo."

"Dobře je, dokud je dech v těle."

"Pánu Bohu poručeno, ale ještě není dušička na jazyku a taky pak se leckdy vrátí."

To byly konečné řeči.

Na všecky ty přátele hospodyně již venku čekávala.

"Je mu, vid'te?"

"Pane je, staframente, nevím, nevím."

"Já to povídala, hned jak přijel."

"Je to při něm dvojí, sníška a nohy. Kdyby jenom jedno, ale takhle — no, nevím, nevím."

"I vždyt' jsme jim říkali, aby ho z Prahy netahali, tam že mu spíš pomůžou, ale toto! Jen aby sem jel, tady že je jiný vzduch. Ted' to mají, už i pantáta povídal, že si tou cestou uškodil, ta že mu dodala. Ale tak to máte, mluvte co chcete, vejměník nevěří, protože to povídá hospodář. Ještě o nás řeknou, že mu nepřejeme, že ho vyháníme a Bůh ví co ještě!" návštěvníkům vykládala.

Přišel také nejstarší syn Militký, jenž se přiženil až někde do kraje, k Hořicům

Když si s rodiči a s bratrem popovídal a odcházel, stavil se u Váši.

"Pane, s bratrem je špatně," povídal, když se u stalu usadil.

Váša přisvědčoval.

"Mně se zdá, že se ani třešní nedočká, jak mi povídali, jde to tuze čerstvě."

"A doktor taky neví, byl tu už kolikrát, ale pomoc žádná," svěděila Frantina.

"Ještě jsem jim radil našeho a taky ho některý den přivezu," pravil krajský.

"Bude-li to co platno!"

"Ale Petr si tuze naříkal, že vás žádného neviděl."

Neodpověděli; Váša hubnoval prsty po stole, Frantina pobíhala u kamen.

"Ukrojte si u nás chleba, švaře," vzpomněla si najednou a nesla bochník z police na stůl. "Ale takový jako váš v kraji není!"

"Ani jste u něho žádný nebyl, ani děti prý tam nesmějí —"

"Prosím vás, švaře, jak máme k němu jít, když nám hned předem vzkázal, že nechce, abysme ho viděli."

"To snad ne?"

"Aspoň pantáta nám to vyřizoval, než Petr přijel."

Krajský Militký vrtěl hlavou

"Povídali jsme pantátovi, aby si to dobře rozvážil, nežli sem Petra vezme, aby mu tou cestou neuškodili, ale pantáta byl hned vzhůru, a že prý nás pražský vidět nechce."

Švagr stále mlčel.

"A vidíte, švaře, ted' už pantáta povídal sám, že to byla chyba, že se Petr vydal, ta cesta že mu tuze uškodila."

"Ale, ale, to jsou řeči. Jen vy někně jděte do vejměnku a uhlídáte, jakou Petr bude mít radost!" odvětil krajský.

"Vám se to lehko řekne, ale když vám někdo dříve vzkáže, že vás vidět nechce, nevím, jak byste šel!" ještě vykládala hospodyně.

"Ale vždyt' až plakal, že přijel domů, že tu nic nechce, a má-li umřít, že rád umře doma!"

Hospodyně otvírala ústa k odpovědi, ale lapla vzduch naprázdno.

"Inu, že přijel domů! Povídáš, že přijel domů, má tady doma a nemá. Když se člověk ožení, má doma tam, kde má ženu a děti. Ty máš doma v kraji, on v Praze; tady mám já doma."

"Ale, ale, Václave" krajský udiven vrtěl hlavou.

"Pravda, je tu tatínek a maminka na vejměnku, ale já nevím, jak bych to mohl udělat a jet od ženy a dětí kraj světa!" rozkládal Váša.

"Řekněte, že to není pravda," spustila zas Frantina, "ba je mi ouzko, když si vzpomenu, co by si tam v Praze počali, kdyby Petr umřel."

"Ale to je přec jedno, umře-li tady nebo v Praze. Byla by to rána pro ně, ale živi budou, dostanou penzi. Tady mluvíme jen o tom, že jste ho ještě neviděli a děti k němu nepustíte."

"Prosím tě, vždyt' má děti sám, nevím, jak může ted' stát o cizí! To se jenom povídá, aby se řeklo, že je bratr krut'ák, že trápi vejměníka a bratra vidět nechce. Vidíš sám, jak to ted' v hospodářství chodí, jak se jeden musí ohánět —," hovořil Váša.

"Vkřte mi, švaře, my tu naříkáme a jim je líp než nám. Copak jste neviděl, když jsem se vdávala, jak byla pražská nastrojená? Přišla mezi nás jako hraběnka, a když si ji bral, měla kde nic tu nic. Já vím, že kdybysme tam přišli, smáli by se nám, že ani jíst neumíme. Copak my — jsme sprost'áci proti nim, my všichni z mísy, oni z talířků, my kyselo, oni pečeně. Copak by pořádná žena pustila nemocného muže z Prahy? Ale je ráda, že jel, at' se o něj starají táta s mámou a bratři!"

"Těžké řeči," vydechl krajský vstávaje, "ale vidět bratra, když je na smrt —," a zamlčel se.

"Trosím vás, kdybysme my tak k němu přijeli do Prahy umřít!"

Krajský se na ni tiše zadíval.

Sklopila oči.

"Víte, co nás to stálo, než jsme všecko zaplatili, a ted' nám ještě vyčítáte. Máme se sami co ohánět, potíme se jako morovatí, neuložíme ani krejcaru, a ted' abysme se starali o cizí. Pantátovi a panímámě je jináč, ti jsou na vejměnku, nemají starosti, ale my! Vám je taky hej, jste kraják, ale viděli bysme, kdyby tak byl přijel k vám!"

"Inu — ale, švagrová, když snad umře!"

"Já nevím, jak bych ho mohla tak do ciziny pustit!"

"Vidět byste ho mohla!"

"Ale když nechtěl —"

"No, bud'te tu s Pánem Bohem!" a krajský neohlédnuv se již, odešel.

Přišla také sestra, provdaná do Studence. Když bratra na loži spatřila, spustila lamentaci: "Pozdrav tě Pán Bůh, bratříčku, co se to s tebou stalo tak najednou! To je rána, to je rána! A tak se ti vedlo, takovým jsi byl pánem, skoro stojku měsíčně, a ted' přijde taková nemoc! Táta tě taky pozdravuje a děti nastokrát, aby ti Pán Bůh dal brzkého pozdravení. A co dělají tvoji v Praze? Mají se dobře, vid', cožpak v Praze, tam je živobytí jiné nežli na horách. To máš dření od jara do zimy a všecko ted' tak málo platí, a děti se jen hrnou! To jsou starosti, milý Petříčku, o těch ty nevíš!"

"Ba vím, milá holka, vím, máme je každý, at' si ten kus chleba vydělváme tak nebo tak."

Přikyvujíc rozhlížela se jizbou.

"Jak pak vy se máte, tatínku s maminkou, zdalipak vám Váša dává pořádně vejměnek?" ptala se.

"I dobře, dobře, dítě, o nás chvála Bohu, není, jenom kdyby Petr už mohl vstát!" odpověděl jí otec.

Když jí potom pověděli, že Váša ještě bratra neviděl, že také Frantina nepřišla a ani děti sem nesmějí, povídala studenecká:

"To je bratr, Pane Bože, já vždycky myslila, že škaredí jenom na mne. A tak se mu vede, takový má půlstatek, a jak lacino ho dostal: každý rok má ourodu, tatínek s maminkou mu pomůžou při práci, a já vím, že dětem taky dost podstrčí. Ten má časy!"

Ve velké světnici se studenecká ani nestavila. —

Bylo právě patnáctého května, den před pražskou poutí, když starý Militký ze stolku vyndal všecka svá lejstra, rozložil je po desce a chystal se napsati pár řádků do Prahy.

(Pokračování)

Břetislav Kafka:

ČLOVĚK ZÍTŘKA

(Pokračování.)

Člověk má obrazotvornost zachovávací, vybavovací a sestavující. Obrazotvornost se liší od vnímání. Předmětem vnímání jsou věci přítomně vnímané; předmětem obrazotvornosti jsou obrazy (představy) jež vnímané věci v nás zanechaly. Vjemy se vztahují na přítomnou skutečnost, kdežto představy se vztahují na věci přítomné.

O nesmyslnosti iluse nebo halucinace nás přesvědčují vnější smysly. Kdo užíváním vnějších smyslů není přesvědčen o bezpředmětnosti svých dojmů a představ a naopak pokládá tyto představy za předmětné, jest choré mysli.

V mladém období, kdy se rozum teprve rozvíjí a fantasie má převahu, jest význam obrazotvornosti veliký,nebot' hraje velikou úlohu v ovlivnění duševního i mravního života člověka. Později, po rozumové zralosti, normální člověk žije více rozumem než fantasií, čímž jeho poznání a jednání nabývá více reálnosti.

Člověk je vybaven vyšší duchovou mohutností, odlišenou mohutnosti smyslové, říkáme jí rozum čili intelekt. Tato schopnost rozumu *(soudnosti)* je nadsmyslová.

Mohutnost smyslová je závislá na tělesných orgánech, hlavně mozku a nervstvu. Proto jevy rozumové jsou vyšší a dokonalejší než jevy smyslové. Rozum je vnitřně nezávislý na mozku a nervstvu, nebot' sám svou působivostí produkuje myšlení. Zásobárny esplan jsou mu svým výběrem počitků, vjemů, dojmů a představ pro myšlenkovou práci jen k disposici; z nich rozum abstrakcí vytváří pojmy a ty pak skládá v soudy a úsudky pro rozumové myšlení.

Vnitřně jsou smysly přímo závislé na tělesném organismu, takže naše tělo je účinkujici příčina.

Vmohutnostech rozumu jest vědomí sama sebe. Zkušenost dosvědčuje, že můžeme reflexivně poznávat a uvědomovat si sama sebe. Smysly mají poznání hmotné, předpokládajici hmotný popud, vycházející z objektu. Nemohou vytvořit činnost reflexvní. Z toho vyplývá, že člověk má schopnost (mohutnost) vyšší, nadsmyslovou. Reflexe jsme si vědomi. Můžeme si uvědomovati totožnost svého "já", které poznává nějakou jinou svoji činnost. Příkladně: já vím, že zpívám. Tu máme totožnost svého "já", jak i při konu vědění, tak při konu zpívání.

(Pokračování.)

RELIGION
A Public Service of This Newspaper & The Advertising Council
Ad Council

(VOICE OF THE NATION)

Rev. Clarence A. Liederbach, M.A.:

DE SMET GOT THE CREDIT: POINT DID THE WORK

Marco Polo's travels seem to pale by comparison with Jesuit Father Pierre Jean de Smet's "Pauline Mission" Journeys back and forth across the Atlantic, back and forth through Indian countries — back and forth through lands as forbidden as Tibet, as fraught with danger as trips to the moon.

But for a good part of his travels, Father DeSmet had at his side the "Michelangelo" of Indian churches, the "Joshua Reynolds" of tribal chiefs, and the "Margaret-Bourke-White" of Indian customs: a Frenchman from the Ardennes, Father Nicholas Point, S.J.

* * *

To many Americans, Father DeSmet's story is reasonably well known if only in outline, and those Americans who would be expert in the history of America's Indians cannot overlook the activities of this "Post-Supression" Jesuit missionary. The young Jesuit had responded to Father Nerinckx' invitation to apostolic labor in the young American republic, and with his fellows, had been smuggled out of his homeland aboard an American sailing vessel which brought him to Philadelphia in 1821. Before Bishop Rosati would ordain him in September, 1827, in St. Louis, the young "SamSon" would have traveled to Baltimore's nearby Whitemarsh Novitiate, and eventually down the Ohio river past Louisville to St. Louis, where four successive delegations of Flathead Indians had pleaded with the Jesuits to send them priests. Father DeSmet's coming to the Flatheads was the answer to prayers which the Flatheads had worded from the time that Iroquois moving westward from the environs of Montreal had brought word of the Jesuits to the Flathead territory — and the response to the fourth delegation, in 1839.

The next year's spring found Father DeSmet hurrying to Flathead country in Montana for a preliminary survey — a scouting trip from which he returned by year's end to plan for the 1841 expedition.

His "executive officer" for this first Jesuit Mission to America's Indians was Father Nicholas Point, S.J. — a moon to Father DeSmet's sun.

* * *

Napoleon's Marshal Ney had found Nicholas Point at Roroy, near the Belgian border, a lad of thirteen, and had wished to adopt him, but his mother declined the honor, the more so because she had detected his deeply religious nature in his constant perusal of the life of St. Francis Xavier and in his studious efforts at drawing — she treasured all her days his drawings of the Blessed Virgin which he had presented her.

In 1819, when the Jesuits were reorganizing in France, young Point entered their house near Amiens, and was ordained in 1831, about three years after DeSmet. He then held a vice-rectorship in Switzerland and other in Spain. In 1835, he sailed from France, and reached New York in December of that year.

By June of 1836, Father Point had made the riverboat trip down the Ohio to Father Nerinckx-land, and was teaching at St. Mary's College, near Lebanon, Kentucky. But the bishops of New Orleans had been kidnaping Jesuits and holding them hostage to convince Jesuit Superiors that they were quite in earnest about wanting a Jesuit college in Louisiana.

* * *

When the Rome Superior-General of the Jesuits finally acquiesced to Bishop Blanc, Father Nicholas Point, because of his previous vice-rectorship experience, was detached from St. Mary's and sent from Kentucky to New Orleans in February, 1837. St. Charles Novitiate stands today at Grand Coteau memorializing the work of Father Nicholas Point in Louisiana.

Two changes brought Father Point to St. Louis, the first one being an administrative arrangement concentrating all Jesuit activities west of the Alleghany Mountains at St. Louis, and the other the ill-health and endless frustrations of the young superior of St. Charles. Sometime after July, 1840, while Father DeSmet was scouting Catholic Flatheads and Iroquois in Montana, Father Point came up the river to St. Louis.

When DeSmet sent Point ahead to Westport, near Kansas City, the staging area for the covered wagon trains, the artist-missionary became the "Michaelangelo" of the twenty-three families for whom he erected a church and decorated it with pictures of Our Lord, the Blessed Mother and the saints. The chapel became a mecca for Kansas Indians coming to marvel at Father Point's murals — and the Indians' grapevine sent the news ahead of DeSmet's expedition.

* * *

Six Jesuits — three priests and three Brothers — left Westport after Easter in 1841, bound for the Flatheads who had begged four times in St. Louis for them. Fifteen women and children came with the seventy in the group — and Father Point was appointed official diarist for the Jesuits.

Four months later, the first Flatheads came to Fort Hall on the Snake River to escort the Jesuits deeper into their lands, and they finally arrived a month later about thirty miles north of present-day Missoula, Montana. Those days live again in Father Point's drawings which have come down to us.

From now until 1865, drawing, painting, recording would occupy every moment that Father Point could spare from his missionary duties. He would accompany the Flatheads on their buffalo hunting during the bitter winter of 1841, at which time he met the Indians of Idaho, the Coeur d'Alenes. Then Father DeSmet delegated him to go up into Idaho where he dedicated his work to the Sacred Heart.

* * *

If Father DeSmet declined the episcopate three times (the first time when Gregory XVI himself offered it), Father Point declined it at least once — in 1843. However auxiliary his role with regard to his fellow Jesuit, it was not ancillary: Father Point was no Sancho Panza.

During the next year, his health began to fail. Sick and now discouraged, he sent a petition to his Superior asking to be transferred from the Rocky Mountains to the French-speaking folk of Canada. During the two years that he waited for a reply, he did not slacken his labors in Idaho and among the Flatheads and Blackfeet of Montana.

At Father DeSmet's request, Father Point ventured the role of "Peacemaker" at Fort Lewis, and enjoyed considerable success in ending the "Hatfield-McCoy" feuding between the Blackfeet and the Flatheads — a truce which made the territory safer for the peaceful immigration of Americans into the Oregon country.

* * *

In March, Father Point received the transfer he had found necessary to request, and left For Lewis by down-river barge, arriving back at St. Louis in August, only to leave his Jesuit friends there for another base at Sandwich Ontario, where he would "rest" while reorganizing Jesuit missions in western Georgian Bay — but at least he had the companionship of his brother Pierre, also a Jesuit, with whom he was reunited at Sandwich.

It was Pierre who insisted that Nicholas organize his records and his drawings of the Indian Missions, and this possibly because he saw in them information preserved which only George Catlin, a contemporary, had heretofore made available. Nicholas even painted a seven-foot high portrayal of the Immaculate Conception for Pierre's parish church in Sandwich!

* * *

October, 1855, brought Father Nicholas Point charge of the Jesuit Mission at Thunder Bay on Lake Superior. On his reaching Sault Ste. Marie from Sandwich, illness forced him to return, and until 1859, he occupied himself with whatever tasks his health permitted him to accept, until he was re-assigned to a parish near Montreal. Between helping in the parish and serving as chaplain at a nearby convent, Father Point composed his "Recollections of the Rocky Mountains" and filled their pages with drawings from memory.

In 1865, he was freed from even these duties and sent to Quebec under orders to care for his health; but even in Quebec, he prepared children for First Communion and acted as confessor to the Cathedral Canons until June, 1868. On July 4, 1868, he died and by insistence of the Cathedral Canons, was buried in the crypt of Quebec's Cathedral.

While some critics find Father Nicholas Point's illustrations stronger on draftsmanship than artistry, no one can fault them on authenticity, and that especially in the shades of colorings he selected. His scenes of Indian life captured for all time a people whose way of life changed almost completely during the period Father Point lived wth them, and his portraits of Indian chieftains have a strength and dignity which is nothing short of amazing. But for Father Point, America would have no pictorial record of a people who, with their way of life in his time, have vanished forever.

* * *

If Father DeSmet stands as the model of the powerfully built Jesuit missionary to heathen frontiers, Father Nicholas Point stands as that of those missionaries, who, like his professional fellow Jesuit, St. Noel Chabanel, suffer untold agonies because of their outraged sensibilities — sensibilities the more delicate as more artistic. Many times over misunderstood, and sometimes not understanding even himself, Father Point had been at odds with some of his associates, and especially with his Superior, Father DeSmet, who seems never to have understood him rightly. In his declining years, the "Depicter of the Indian Missions" became the gentle, kindly, patient priest whom the young loved and understood.

Much of his writings still remain hidden away in a dozen different archives. When they are all recovered and assembled by his Jesuit editors, the writings and illustrations of Father Nicholas Point will add volumes to the Jesuits' "Relations and Reports" of the work done by great-souled priests who, rising Phoenix-like from the ignominy of Papal Suppression, re-lit the torch and rekindled the spirit of St. Ignatius Loyola among America's Indians, picking up the work where it had been taken away from Father Eusebio Kino in the Southwest.

OUR BEST WISHES

TO

"HLAS NÁRODA"

FROM THE

LADIES SOCIAL CLUB

OF

ST. PROCOPIUS PARISH

CHICAGO, ILL.

BETTY KANKA,

president

MILDRED STRUHART,

secretary and treasurer

Dr. Ludvik Nemec:

PIUS XII AGAINST NAZISM, FASCISM AND COMMUNISM

Pope Pius XII, Eugenio Pacelli, was a pope that the Catholic Church will never forget, thanks to the major role he played during World War II. Pius XII stood firm against Nazism, Fascism and Communism, yet he acted as a diplomat. He guided the Church and the world through some trying experiences at that time. That is what I would like to explain in this short review: the various events during World War II and the Pope's reactions and actions against those three oppressing forces.

It would be well for us first to examine briefly the life of Pius XII before he reached the papacy. Eugenio Pacelli was born in 1876 in Rome. His health was delicate, however, and so he studied for the priesthood at home. Eugenio Pacelli was ordained in 1899. He gradually moved "up the ladder" in the Church.

* * *

In 1901, Father Pacelli became Secretariate of State under Cardinals Rompolla, Merry del Val and Gasparri. In 1917, he became titular archbishop of Sardis, and went to Munich, Germany, where he served as nuncio. Here, Pacelli helped further the peace actions of Benedict XV. In 1918, Pacelli became nuncio to Berlin, to the Weimar Republic.

Pacelli returned to Rome in 1929, however, when he was recalled. Then, he was made a Cardinal. In 1930, Cardinal Pacelli succeeded Cardinal Gasparri as Secretariate of State. A foreshadowing of Pacelli's political views occurred in 1933 when he strongly advised Pius XI to terminate the Concordat with Adolf Hitler. He is associated, too, with Pius XI's encyclical "Mit Brennender Sorge," which is known to be strongly anti-Nazi.

* * *

On March 2, 1939, Cardinal Pacelli was elected Pope with only three ballots. It was at this time that Pius XII gave his first radio address. It was entitled "Dum Gravissimum," and in it he stated the theme and policy of his reign: unity of mankind with peace among the family of nations.

Such a theme was needed then because totalitarianism was spreading quickly. There was tension and uneasiness in the world. Mussolini had invaded Albania, and Hitler had annexed Czechoslovakia. Pius XII gave his views on this in a sermon on April 9, when he condemned the breaking of "solemnly sanctioned treaties and the pledged word." The situation became twice as bad when Hitler repudiated the Anglo-German Naval Treaty of 1935 and the Polish-German Treaty of 1934. In June, the Pope initiated a campaign of prayer to the Sacred Heart of Jesus for the intention of peace.

* * *

Many criticized the Pope, however, for not bluntly naming the aggressors. The Pope knew, though, that if he did name the aggressors, he would lose any influence with them. Pius felt that the Vatican should not interfere with national disputes and behave as a mediator. Non-Catholic leaders were surprised at this: they were waiting for him to name the antagonists, then they would follow and do the same. The Pope kept his impartiality, nevertheless.

The current nuncio to Germany, Cesare Orsenigo, helped Pius XII a great deal in that Oresnigo warned the Vatican of Hitler's probable moves. On April 24, Orsenigo suggested that Hitler will denounce his pact with Poland. He was correct, and it happened on April 28. Orsenigo must have informed the Pope of Hitler's conclusion of a military alliance with Mussolini, as well as his relationship with Stalin.

* * *

On May 10, the Holy See proposed a conference that might help settle things between Germany and Poland, France and Italy. However the French and the Polish did not want this conference.

Archbishop Cortesi, the nuncio to Warsaw, felt that if the negotiations at the conference failed, it could bring a breakdown of the situation dangerous to the peace, and this was probable, for they felt unprepared for such a meeting. Hitler, too, was against it; he could see no practical results. Another large cause of the failure of this proposal was the lack of coordination of the peace efforts between the Vatican and the United States.

This failure did not keep the Pope down for long. He had another plan. Between May and June, Pope Pius ordered all nuncios and apostolic delegates to collect opinions of their different governments on various war issues at this time. There were no definite results except rumors of the Pope making other proposals. He denied it, making assurances that he was more concerned with people than with their governments.

* * *

On June 14, Admiral Horthy, the Hungarian regent, requested the Vatican to convene a peace conference for settlement of European problems. The conclusions seem fairly obvious. At some time between June 2 and June 7, the Holy See was advised that any appeals to avoid going into war would surely not succeed. Also, as pointed out previously, the Vatican did not want to get in the middle of territorial disputes.

Poland was heard from at this time, too. Dr. Papée made a complaint that not enough support or attention was being given to Poland. Cardinal Maglioni assured this official and his country that Germany had promised that no aggressive action would be taken.

* * *

After seeing all these unsuccessful efforts of the Vatican under Pius XII, a cause should be given. The apparent one was the Hitler-Stalin relationship. All knew of these talks now. Once the Hitler-Stalin agreement was made, the assurances given to Poland would have to be retracted. Poland could easily be attacked; Hitler and Stalin agreed to split their victims, including Poland, the Baltic Region, Bessarabia, and Rumania. The only way they could do this would be through war: it was inevitable and it crushed the hopes of all wanting peace.

The Pope made a radio appeal. He stated simply: "Nothing is lost by peace; all may be lost by war." On August 31, Pope Pius made another step to help this hopeless situation. He again attempted to call ambassadors of England, France, Poland and Italy to meet with the German ambassador. He remained neutral for the most part during these talks, insisting on nothing except negotiations. This conference did not produce; it just seemed to stall for time.

* * *

Another concern kept the Vatican occupied: keeping Italy out of the war. Jemolo tells us:

The Vatican's attitude may have been inspired in this as in the earlier world war, by a natural Christian charity, to which the spreading of bloodshed cannot be repugnant, coupled with the anxiety about the difficulties which Italy's entry into the war would raise for the Holy See; or it may have been determined by the considerations that the neutralization of Italy would have signified the end of her subservience to the Nazi Party, and that there would even have been a possibility of auspicious future developments if Catholic countries had banded together and formed a single independent bloc.

* * *

Pope Pius, merely loyal to the city of his birth, may have been worried for the people of Rome and Italy, as well as the beauty of Italy that could be destroyed by war. Finally, however, all the worries and tensions of the Vatican and the world were realized: on Sept. 1, 1939, Germany invaded Poland. The Pope was very distressed; he wept openly in the Vatican Chapel.

Now that Hitler had finally made his move, the Pope was faced with a dilemma. He can still not speak out against the aggressor openly. Pius had to think always of the Catholics in the countries involved. He had to be sure to safeguard the Church in Germany itself.

* * *

On Sept. 14, the Pope made his first address to the public since the outbreak of war. Receiving the ambassador from Belgium, Pius promised to do all he could to open new pathways to peace before the war could spread any further. The Pope also added:

". . . *comforted by the intimate certitude of having innumerable souls of good will with Us, We shall not cease to be attentively on the alert, in order to help them with all Our power on any occasion that may offer itself . . . to lead anew the peoples today stirred up and divided, toward the conclusion of a peace.*"

* * *

The Pope faced more anxiety when Cardinal Hlond, a primate, reported to him of the martyrdom of the Polish people going on at that time. The Pope was so moved that in October he dedicated an encyclical to this problem. It was called "Summus Pontificatus." An important excerpt states:

"The blood of countless human beings . . . raises a dirge over Our dear Poland . . . She has a right to the brotherly sympathy of the whole world, while it waits . . . the hour of resurrection in harmony with the principles of justice and true peace."

With this encyclical, Pius XII placed the Church's authority in front of the German and Russian partition in Poland. Excesses of authority were condemned here, too. He also denounced totalitarianism.

With "Summus Pontificatus," Pius XII prepared the world for a peace plan he was going to bring out later.

Reactions of the Nazis and the Allies to this encyclical were very different.

(To be continued)

IN MEMORIAM

— 1970 — JANUARY 8 — 1976 —

In loving memory of our dear Mother and grandmother

SOPHIA M. DRABEK

who passed away to her eternal reward
six years ago on January 8.

God Bless you, Mother, in your grave,
God keep you in His care,
And may He listen to our hearts,
And hear our fervent prayers.

We pray that you are safe with Him
For all eternity
And He will bless you for your love
For all our family.

May you have peace and rest at last
From every care and woe
And may you sleep in comfort from
The wind and rain and snow.

God bless you for your smiling lips
And all you tried to do,
To bring us happiness on earth
and make our dreams come true.

And up in heaven, Mother dear,
Please say a prayer for us and all our family.

Your loving daughter, Marie A. Mucek,
son-in-law Joseph L. Mucek,
and grand-daughters Mary-Therese and Kathy Ann Mucek

Dr. George S. Benson:

INCITEMENT TO MASS TERROR

By Dr. George S. Benson

"Prairie Fire" is a 158-page book subtitled "The Politics of Revolutionary Anti-Imperialism" and is reportedly "being distributed clandestinely to thousands of people's organizations, collectives and projects." It is signed by Bernardine Dohrn, Billy Ayers, Jeff Jones and Celia Sojourn. After four rewritings, it has reportedly been adopted as the political statement of the Weather Underground.

Directed to Communist-Minded Persons

"Prarie Fire" is addressed to "Communist-minded people, independent organizers and anti-imperialists; those who carry the traditions and lessons of the struggles of the last decade, those who join in the struggles of today." The Weather Underground describes itself as a "guerrilla organization," comprised of "Communist women and men, underground in the United States for more than four years" whose intention is "to disrupt the empire . . . to incapacitate it . . . to attack from the inside . . . to forge an underground . . . a clandestine political organization engaged in every form of struggle . . . a base from which to attack."

In a review of the 14-year history of the movement the underground acknowledged that their "rebellion of the 1960's" had led them to "revolution, a long and many-sided struggle for power." They also revealed that by March, 1970, a base from which to carry out guerrilla and underground actions had been established.

"In four years of armed work," the Weather Underground claims to have learned "to appreciate the complexity of doing it right and the difficulty of sustaining it." Guerrillas are forced, they state, "to escalate and move beyond what can be immediately sustained."

Declaring that "armed actions . . . are a great teacher and example," they list bombings by their members in a number of U.S. cities from late 1969 as well as the ITT Latin American Headquarters in Chile in September, 1973. These cities include Washington, D.C., New York, Chicago, San Francisco, Albany, New York, as well as the Harvard war research center for International affairs and the MIT Research Center in Cambridge, Mass.

In addition, credit was taken for the jail break, described as the "liberation of Timothy Leary from California Men's Colony, San Luis Obispo, September 1970."

America Called The "Enemy"

"Prairie Fire" identifies the enemy of Weather Underground and the "enemy of all mankind," as the United States of America. It cautions its readers against "reformism," because that allegedly "deceives and derails the movement by putting forward the strategy of 'peaceful transition to socialism.'" "Reformism" according to Weather Underground, "assumes the essential goodness of U.S. society, in conflict with the revolutionary view that the system is rotten to the core and must be overthrown."

Calling for "revolutionary war," the book emphasizes that such action is "the only path to the final defeat of imperialism and the building of socialism. Stating that it will be an "armed struggle," and that it will be "complicated and protracted." The Weather Underground cites the following principles for action:

Violence Anticipated

"Our method is dialectical materialism: This paper is a strategy for revolutionary anti-imperialism; Our final goal is the destruction of imperialism, the seizure of power and the creation of socialism; Socialism is the violent overthrow of the bourgeoisie, the establishment of the dictatorship of the proletariat; Revolution is a dialectical process of destruction and creation. Active combat against the empire is the only foundation for socialist revolution in the oppressor nation, and . . . revolutionaries in the U.S. have as our main enemy, U.S. Imperialism. Defeating this enemy will require a lot of work . . . and this is the unique contribution we can make to the world revolution."

Not Just "Onlookers"

Although the primary emphasis of the strategy as set forth in the book calls for armed struggle and violent actions, it also recognizes a need for several types of "mass struggle and movements" which are "not mere spectators in revolutionary war." Weather Underground calls on the leaders of mass organizations to "encourage and support revolutionary armed struggle in open as well as quiet ways."

Pointing to the many faces of militant resistance and fighting, "Prairie Fire" listed the following actions which it claims show a continum between guerrilla and mass work:

Acts of resistance . . . "draft card burnings, sabotage in the military, on the job in government, attacks on the police:"

Mass demonstrations . . . "Marches on the Pentagon, Stop the Draft Week, African Liberation Day Rallies, International Women's Day Marches, Chicano Moratorium marches;"

Seize Institutions

Demands for control and power through seizures of institutions . . . "Community

(Turn to page 16)

Ethnics Plan Eucharistic Congress Program in Philadelphia, August 1-8, 1976

Dr. LUDVIK NEMEC:

The universality of the Church will be dramatically demonstrated this year when racial, national and cultural groups from all over the world gather to participate in the 41st International Eucharistic Congress.

"Ethnic participation in the Eucharistic Congress will stress unity, while reflecting the dynamic pluralism of the Church today," said the Rev. Walter J. Conway, executive secretary of the Congress.

"The Church embraces people of many races, nationalities and cultures," he continued. "Yet they share a common spiritual bond in their devotion to the Holy Eucharist."

* * *

PURPOSE of the Congress is to foster spiritual renewal among Catholics throughout the world. This is to be achieved through a deeper understanding of the Eucharist.

"This religious experience should have a significant impact on the activity of our daily lives in a troubled world," Father Conway explained. The spiritual oneness of peoples from diverse ethnic and cultural backgrounds will be manifested in a number of activities planned for Congress Week.

On Sunday, Aug. 1, opening day of the Congress, a parade of races and nationalities will march in their national dress with their particular flags and banners from Independence Hall to the Art Museum. Devotional services will be held on the Museum steps after a candlelight procession along the same route.

Exhibits at the Civic Center will include cultural and historic objects of the many ethnic groups within the Church.

* * *

Saturday, Aug. 7, next-to-last day of the Congress, is designated as "Peoples of the World Day" and will focus on the sub-theme, "The Eucharist and the Hunger for Peace." The day will be devoted to expression of the universality of the Church and the world's desire for harmony. Liturgies for each of the ethnic groups will be celebrated in several special areas of the city, followed by a festival of the world community at Roosevelt Park. Concelebration of the Eastern Rite Liturgy is scheduled for 5:00 p.m. at the Spectrum.

* * *

Czech liturgy is planned as follows: at 10:30 a.m. there will be Czech songs and hymns, at 11:00 a.m. Pontifical Czech Mass, and after the Mass national hymns and anthems. The Liturgy will be held in St. Peter's Church, Fifth Street and Girard Avenue, where the tomb of our Blessed John Neumann is located, on August 7, 1976, with a reserved time for the Czechs from 10:00 a.m. to 2:00 p.m.

* * *

On Sunday, August 8, closing day, the Statio Orbis, or final Papal Mass, also will have an international dimension with ethnic involvement in both the Liturgy of the Word and the Eucharistic procession afterwards. Prayers of the faithful will be recited in several languages, and representatives of racial and ethnic groups will present the offertory gifts.

"More important than the activities and exhibits of individual groups," said Father Conway, "will be the interaction among varied racial, ethnic and cultural entities to manifest a universal sharing of experiences, a multiracial and multinational tapestry."

* * *

Also an important event for the Czechs will be the Mass, planned for all nationalities, to be held on Thursday, August 5, at 5:00 p.m. in honor of Blessed John Neumann at the Cathedral with Cardinal Krol presiding. Czechs should have a special delegation in this celebration.

Thus every nationality will have its own (a) religious program, held in various assigned places, and (b) a cultural program with display of exhibits at Civic Center and performing arts if any nationality can organize them. Every nationality will have an opportunity to display its own national identity by participation in the Parade of Nationalities (on August 1) in their national attire and costumes, then in the Liturgy (on August 7), in the procession of the Nations and States (August 8 at 4:00 p.m. in the Spectrum) and in the Eucharistic celebration (Statio Orbis), Saturday, August 8, at 5:00 p.m. at the John F. Kennedy Stadium.

In view of the fact that 1976 is the Bicentennial Year, this cultural participation will also fittingly serve this purpose since display of national heritages will testify to the participation of nationalities in the building up of the United States of America, while their religious programs will manifest their religious faith as the cornerstone of their heritage.

* * *

We wish, need and make an urgent appeal that Czechs be represented in all these programs to testify both their religious and cultural contributions toward the edification of America and the world. To accomplish the planning and organizing for participation of Czechs in the Eucharistic Congress, the work must be done in time in their parishes, organizations, and national institutions. The Czech National Committee for the Eucharistic Congress will coordinate their participation within the framework of the Congress. Due to the scope and magnitude of the Congress, we need suggestions and input from individuals, Czech parishes and National groups as soon as possible. Please send these to me or my secretary, Sister Grace Catharine Herron, S.S.J., at Mt. St. Joseph Convent, 9601 Germantown Ave., Chestnut Hill, Pa., 19118 (Tel. 215 — CH-7-4210, Ext. 205).

JAN PALACH

born August 11th, 1948—died January 19th, 1969.

The tragic symbol of the Czechoslovak resistance against Communist occupation.

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.
(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

(Continued)

Not many months later, Frances Pavel, Mary's mother, a sister of our mother, came to Southwick. She lived with Mary and Joe until she married Frank Benda and moved to Frazer, Idaho. Because Mother had not found land she could buy, in late Spring she decided to bring us nearer to Southwick, Idaho, where there was a possibility of our attending school and Mass, if ever a priest came that way; none did. We did not stay long in the first place Mother rented. It seemed to me to be like a barn. Soon we settled in a fairly comfortable four-room house — at this location the boys had better chances of getting farm work.

In Southwick, school was in session only in the summer months when teachers were not with their regular classes. The one-room schoolhouse with tables and benches, instead of individual desks, was about a half mile from our rented house. We were eager to start school. Although we had been in America a year we did not speak English. At home and with the Soumars we used our mother-tongue. My cousins told me that at the beginning of school the teacher would first ask me what page my reading lesson was on; I should answer 24. To her second question, "How old are you?", my answer should be 9. The teacher asked me questions as my cousins said she would. Not understanding her words, I did not know that her first question was: "How old are you?" I gave her the first answer I had prepared. The children and the teacher laughed. I did not know what was funny, but I joined in the laughter.

When all was quiet I guessed by the smile of the teacher and her nod toward a book that she wanted me to read. For two years I had been reading at school in the Old Country pronouncing every letter and using a fairly even accent as we do in our language. With perfect confidence I applied the Bohemian pronunciation system to the lesson. On and on I read, not understanding a word but happy that I was doing so well. I was enjoying the sound of the new words and did not hear the teacher when she first tried to stop me. The sound of laughter embarrassed me. I stopped, confused and ashamed because I had felt that I had been reading incorrectly. With difficulty I was made to understand that words in English were sounded out differently than in Bohemian. It was Charley who helped me most in mastering the new difficult language.

* * *

Charley felt a special responsibility toward my sister and me. As the eldest son, he wished to take the place of our father. He continued to help me read in English by having me read aloud a passage. If I could not tell him what it meant, he carefully explained it to me. Then he had me reread and explain the lesson. In this way he taught me to read intelligently and to pronounce the words clearly without opening my mouth too wide, which I, with childlike determination in studying the foreign language, was inclined to do.

I guess I was rather a "cute little bug,, because I was small and full of the "Old Nick." At school the teacher occassionally kept me in at recess to have fun with me, even though I was eager to go out to play with the children. If I became restless in the classroom, the teacher asked me to stand by her desk. Standing seemed to quiet my restlessness. I cannot ever remember my sister causing trouble in school. She was too much a lady to misbehave. But I was adventurous and impulsive, looking for fun. When I did wrong, fortunately, I usually got caught. If I had not, I might have developed bad habits. Though I received punishment often, I did not pout long or hold a grudge.

Spelling was easy for me. I had a good memory. During the spelling lesson we stood in a line near the teacher's desk. Even when I started at the end of the line I did not long remain there. When a student missed a word, I spelled it correctly and took his place. Of course, I did not always know what the words meant: how could I? If Charley were near while I was studying spelling, I asked him the meaning of words; if not, I did not look for him.

* * *

Learning Arithmetic was a different story. I could not learn it by looking at it as I did spelling. When our teacher sent us to the board, I looked and stood next to my sister. She had two more years of schooling in Bohemia than I and understood the use of numbers. As soon as she made a number on the board, I put a similar one in a like position. My sister was very patient with me and slowly explained what number work was all about. The teacher was good to us and encouraged us to learn as much as possible. She surprised me one day by giving me two picture cards to take home. On them was printed "reward of merit." I brought them to Charley. He asked me if I knew what they meant. No. I did not understand but I was sure that it was a good thing to get such cards. Charley explained that the teacher had given them to me because I was working hard and doing well in school.

At the end of the third year I received a beautiful award for spelling. It was a 1900 calendar painted with roses and forget-me-nots. It had a pretty blue ribbon to hang it by. I can still see it in my memory. My mother was pleased and Charley was proud of my bringing home a prize. Thus, three years of school passed. Each term lasted only during the hot, dry months of June, July and August. You can imagine how much formal education we received. If it had not been for the help of our brothers, my sister and I would have learned very little. Their example of keen interest in reading, and willingness to discuss the information found in books, was a continual motivation for self-education. We were blessed with a generous supply of books which the boys shared with us.

* * *

Up to this point I have tried to keep my story in chronological order, but what follows are memories that recount simple details of our family life in Idaho prior to moving to our own property, approximately a period of four years.

Of course, we had no store-bought toys or recorded music during those years in Idaho. We did not need them either because our brothers were so talented. In order not to seem over-prejudiced in favor of those boys, I am going to insert here something that occurred only recently.

A gentleman who was skilled in interpreting handwriting was a patient at Our Lady of Lourdes Hospital when I was working in the business office. Judging from his admission information I considered that he might be a very interesting person with whom to talk. He enjoyed my visit and mentioned that he would like to have some handwriting to study. It would help to make time pass more quickly. I brought him a page from letters of each of my brothers, being careful not to let him know who the writers were. They could have been from former patients or anyone, as far as he could tell by the messages. He looked at the pages for a few minutes, then turned to me and said, "What kind of work do these people do? They are highly intelligent, musically inclined - especially these three. Are any of them inventors? If not, they have great potential. Wait, don't answer me until I finish the study." He then gave me a detailed interpretation of each letter which made me very happy and proud of my brothers. All I wished at that moment was that Mother were near to hear the fine things he said about her boys.

I will give you a thumb-nail picture of each of the boys before I go into details of our home life in those early days. Charley, the eldest, in accepting grave responsibilities toward all of us, lost none of his wonderful sense of humor. His music brightened many a long winter evening and provided accompaniment for Math and Joe's beautiful singing. Sylvester was the quiet one of the family. He did not play with us as did the younger boys, nor did he teach us as did Charley. Mother appreciated his devotion to her and to the home. Looking back, I can see a close relationship between Sylvester and my sister that I did not recognize when I was a child. Rudolph was a big tease, full of tricks. He was very observant and gave us little ones as much of his time as he could. Between the two of us, Rudolph with a teasing nature, and I with my impulsiveness and love of adventure, life in our house was rarely monotonous.

Joe was only twelve or thirteen years old when we came to America. At first Mother tried to shield him from the heavy work in the timber and fields. Eager to contribute to the support of the family, he proved to her that he could do a man's job without sacrificing the fun of boyhood. To answer a question put to me by a nephew, let me add here that by 1917 when the United States entered World War I, even Joe was too old to be called to active duty.

My sister and I completed the closely knit group which surrounded our loving mother.

(To be continued)

INCITEMENT TO MASS TERROR

(Continued from page 15)

Control of hospitals and schools, occupations of land such as Wounded Knee, or symbols such as the Statue of Liberty, People's Park, prison rebellions and take overs;"

Clandestine propaganda . . . spray painting, pouring blood on draft files, the Media, PA. FBI ripoff;"

Popular rebellion . . . "Watts, Detroit, Chicago, Cleveland, Newark;"

Outrage expressed violently and collectively . . . "Jackson, Kent, Cambodia, bank burning at Isla Vista, TDA's Days of Rage."

"Prairie Fire" cites several organizations whose terrorist activity has contributed to the so-called revolutionary anti-imperialist movement. Heading the list was the Black Liberation Army with words of high praise for the Symbionese Liberation Army. According to the book, the BLA and the SLA are leading "forces in development of the armed struggle and political consciousness, respected by ourselves and other revolutionaries."

In The BALTIMORE SUN, Nov. 18, 1975:

Jews, Catholics and Maryland Centennials

Sir: Your recent article concerning the Jewish sesquicentennial celebration of obtaining full legal citizen rights in Maryland in 1826 prompts me to suggest that **Maryland Catholics** should join their Jewish brethren and celebrate their own bicentennial celebration of obtaining their full legal rights as Maryland citizens.

When Cecil Calbert landed on our shores in 1634 he brought along a majority of Catholics but also some Protestants, leaving each group to have its own clergymen. The Catholic church was not "established" in Maryland, their clergy were not supported by public funds, and Protestants were not interfered with in their religious observances.

In 1649 the Act Concerning Religion was passed by an Assembly of nine Catholics and five Protestants. Unfortunately the Jews, who were a rarity in the Colony, were not protected by this act.

William of Orange became King of England in 1689. In 1691 he decreed that the Maryland Colony was a royal province, and sent Lionel Copley as Governor. Copley assembled a legislature from which all Catholics were excluded. They immediately passed an act establishing the Anglican religion as the religion of the province. Taxes were laid on Catholics, Puritans and Quakers to build Anglican churches and support their ministers.

In 1702 an act extended toleration to the Protestant dissenters, but not to Catholics, leaving the Catholics and a few Jews as the victims of religious intolerance.

In 1704 the Catholic Church in St. Mary's City was ordered closed because "The Popish chapel was both scandalous and offensive to the government."

In 1705 Catholic liturgical services were restricted to private homes and forbidden in any public place or chapel. In 1716 the Assembly enacted a law barring all Catholics from holding any public office in the colony.

All these restrictions were still in effect in 1776, when the Declaration of Independence was signed. It is therefore no surprise to discover that **the first and richest man to sign the Declaration of Independence was Charles Carroll of Carrollton, a Catholic.** It further explains the ardor with which he, and his two cousins, Daniel Carroll and Father John Carroll, assisted Benjamin Franklin in his efforts to line up France on the side of the colonies.

The Catholics and Jews should jointly celebrate their respective escapes from governmental sponsored religious tyranny.

Louis E. Petrick, Atty.
Baltimore.

(Submitted for publication to the "VOICE OF THE NATION" by Mr. Edward T. Petrik, Riverside, Illinois.)